

don BOSKO

Salezijanci v svetu
{DONBOSKIČI}

Nekdanji vrhovni predstojnik salezijancev
Pascual Chávez Villanueva

SALEZIJANSKI
POKLIC JE **SLUŽENJE**

Zgodi se

**MARIJA,
ŽENA VELIKE NOČI**

Ob 450-letnici rojstva sv. Frančiška Saleškega
**ZAKAJ SE IMENUJEMO
SALEZIJANCI IN NE BOSKOVCI?**

MOLITEV

Če družini uspe, da se osredotoči na Kristusa, on povezuje in razsvetljuje celotno družinsko življenje. Bolečine in bojazni doživlja družina v povezanosti z Gospodovim križem in njegov objem omogoča prenašati najhujše trenutke. V grenkih dnevih se poveže z zapuščenim Jezusom, kar lahko prepreči zlom družine. Tako družine postopno »z milostjo Svetega Duha preko zakonskega življenja uresničujejo svojo svetost, tudi s tem, da se udeležujejo skrivnosti Kristusovega križa, ki težave in trpljenje spreminja v daritev ljubezni«. Z druge strani družina doživlja trenutke veselja, počitka ali praznovanja in tudi spolnost kot deležnost pri polnosti življenja v njegovem vstajenju. Zakonca z različnimi dnevnimi opravili oblikujeta tisti duhovni prostor, v katerem je mogoče izkusiti mistično navzočnost vstalega Gospoda.

Molitev v družini je prednostno sredstvo za to, da to velikonočno vero izrazimo in okrepimo. Vsak dan lahko najdejo nekaj minut, da skupaj stojijo pred živim Gospodom, mu povejo stvari, ki jim povzročajo skrbi, ga prosijo za tisto, kar družina potrebuje, molijo za koga, ki preživlja težke trenutke, si od Boga izprosijo pomoč, da bi mogli ljubiti, se mu zahvalijo za življenje in dobre stvari ter od Device Marije izprosi-jo varstvo pod njenim materinskim plaščem. Tako lahko trenutki molitve s preprostimi besedami naredijo veliko dobrega za družino. Različne oblike izražanja ljudske pobožnosti so za mnoge družine zaklad duhovnosti. Sku-

pna pot molitve doseže svoj vrhunec v skupni udeležbi pri evharistiji, zlasti sredi nedeljskega miru. Jezus trka na vrata družine, da bi z njo obhajal evharistični obed (prim. Raz 3,20). Pri njem lahko zakonca vedno znova zapečatita velikonočno zavezo, ki ju je zedinila, in v kateri se zrcali tista zaveza, ki jo je Bog s človeštvom zapečatil na križu. Evharistija je zakrament nove zaveze, kjer se ponavzočuje Kristusovo odrešilno dejanje (prim. Lk 22,20). Tako ohranjamo globoke povezave, ki obstajajo med zakonskim življenjem in evharistijo. Hranjenje z evharistijo je moč in spodbuda, da bi zakonsko zavezo vsak dan živeli kot »domačo Cerkev«.

RADOST LJUBEZNI 317-318, ILUSTRACIJA ROBIHOOD

don BOSKO[†]

SALEZIJANSKI VESTNIK je leta 1877 ustanovil sv. Janez Bosko. Slovenski salezijanci so leta 1904 začeli izdajati glasilo **Don Bosko**. Od 1907 do 1915 je izhajal z imenom **Salezijanska poročila**, od 1916 do 1944 pa z imenom **Salezijanski vestnik**. Leta 1969 je Salezijanski vestnik nadomestil **Zvon Marije Pomočnice**, nato pa je obnovljeni **Salezijanski vestnik** ponovno izhajal od 1973 do 2016. Od leta 2017 izhaja z imenom **DON BOSKO**.

Po svetu izhaja v 131 državah, v 57 izdajah in v 29 jezikih.

SALEZIJANSKI VESTNIK za don Boskove prijatelje in salezijansko družino SLOVENIJA ■ ISSN 2536-1651 ■ ČETRTLETNIK ■ APRIL 2017 ■ ŠT. 2 ■ SKUPNA ŠT. 606

Urednik Marko Suhoveršnik

Uredniški odbor Tilen Mlakar, s. Lucija Nastran, Gašper Otrin, Janez Potočnik, Janez Suhoveršnik

Fotografija naslovnice arhiv Don Boska
Lektorica Jerneja Kovšca

Grafična zasnova Bos&Graf
Priprava za tisk Patricija Belak, Salve d.o.o.

Izdajatelj Salezijanski inšpektorat
Založba Salve d.o.o. Ljubljana

Naklada 10.000 izvodov
Tisk Tiskarna Januš d.o.o.

Don Bosko je brezplačen.

DAROVE ZA VZDRŽEVANJE Don Boska in za druge namene lahko nakažete na račun SI56 0201 0001 1929 123 sklic 300-01

Salezijanci, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

DISTRIBUCIJA IN STIK

Janez Potočnik, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

NASLOV UREDNIŠTVA

DON BOSKO

Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

☎ 059/339.100 @ donbosko@sdb.si

🌐 www.donbosko.si 📱 Don Bosko Slovenija

(P)OSTANITE DEL ORATORIJA

TIMOTEJ ČIŽEK, PREDSEDNIK ZDRUŽENJA ANIMATORJEV ORATORIJA

4. POTA VZGOJE IN PASTORALE
Zakaj se imenujemo salezijanci in ne boskovci?

6. IZZA ŠOLSKIH KLOPI
Dijaška svoboda v Londonu

8. MOZAIK OBČESTVA
1000 malih pevcev na srečanju otroških pevskih zborov

10. NA OBISKU
Salezijanski poklic je služenje

13. POSVEČENO ŽIVLJENJE
Kaj pa, če te Bog kliče?

14. SALEZIJANCI V SVETU
Donboskiči

16. PRIDI IN POGLEJ
Ne je postal da

18. ZGODI SE
Marija, žena Velike noči

19. PRIČEVALKE VESELJA
Kot odgovor na Božjo ljubezen

20. ORATORIJ 2017
Dotik nebes

22. MISIJSKE BRAZDE
30 let ob Velikih jezerih

24. SALEZIJANSKA SVETOST
Z Marijo viharjem naproti

25. DOBRODELNOST
Kakšne barve bo nova fasada?

26. MLADI USTVARJALCI
Tisti, k razume

28. RAZGLEDI PO SALEZIJANSKEM SVETU

35. V OBČESTVU Z RAJNIMI
V Božjem objemu

36. STRAN ZA NAJMLAJŠE
Velika noč

37. NAGRADNA KRIŽANKA

38. VABLJENI NA SREČANJE

39. DON BOSKOVE REČI
Podstopniščna sobica

5,86 %. To je delež mladih v Sloveniji v starosti med 4 in 25 let, ki so tako ali drugače vključeni v oratorij. Morda se niti ne sliši tako veliko (morda je za kako desetinko izračun tudi napačen ☺), je pa vsekakor dovolj, da je oratorij najbolj razširjen projekt za mlade in otroke v Sloveniji. Pa niso številke tiste, ki nas razveseljujejo, pač pa razlogi, zakaj je temu tako. Mora že biti nekaj čudovitega in božjega na tem, da več kot 170 let star program (v tej obliki) v današnjih časih vsako poletje riše nasmehe na obrazih 20.000 otrok. Otroci neizmerno uživajo, animatorji ob tem rastejo in razvijajo svoje talente, vsi pa se bližamo Jezusu in postajamo boljši ljudje.

Z mnogih strani je čutiti, da je zavest o pomembnosti vsega povezanega z oratorijem čedalje bolj prisotna. Dober pokazatelj tega so tudi pomladanska srečanja animatorjev oratorija, ki so se v zadnjih tednih odvila v vseh šestih škofijah. Srečanj se vsako leto udeležuje več in več animatorjev (letos je bilo udeležencev skupaj več kot 800), ki udeležbo jemljejo že kot samoumevni del priprave na oratorij. K temu jih žene veselje do medsebojnega druženja in spoznavanja soanimatorjev iz ostalih župnij ter brez dvoma tudi pester in kvaliteten program, ki so ga na srečanjih deležni. Tu se prvič поближе spoznajo z aktualno oratorijsko temo in izpostavljenimi vrednotami. Udeležijo se lahko najrazličnejših zanimivih in poučnih delavnic, ki jim koristijo pri izvajanju oratorija, animatorstvu ali v življenju nasploh. Na vseh srečanjih je bilo tako skupaj izvedenih skoraj 50 delavnic. Ker smo animatorji vsi še vedno tudi otroci, se najde čas tudi za igro in zabavo, seveda pa prav tako ne sme manjkati petje, ples in čas za molitev.

Letošnji oratorij pa bo gotovo še prav posebej zanimiv in dragocen. Osrednja oseba, okoli katere se bo vrtela zgodba in vse dogajanje, je naša nebeška mati Marija. Ta je bila don Bosku še posebej pri srcu, nam mladim pa je pogosto manj znana in domača, kot si mislimo. Zato bodo letos prizadevanja posvečena temu, da Marijo na zanimiv in preprost način približamo otrokom in mladim, da bomo res vsi začutili, da je ona naša mama, prijateljica in priprošnjica. Tako vas vse najlepše vabim, da tudi vi (p)ostanete del oratorija. Otroci, da se ga udeležite; mladi, da animirate in vzgajate; starši, da otroke prijavite in spodbujate; stari starši, da za otroke kaj dobrega spečete in jim prisluhnete; in na sploh vse občestvo, da oratorij vsestransko podprete po svojih močeh in z molitvijo, da bo res postal osrednji steber veselja in evangelizacije mladih v naših župnijah. ■

OB 450-LETNICI ROJSTVA
SV. FRANČIŠKA SALEŠKEGA (1567-2017)

Zakaj se imenujemo salezijanci in ne boskovci?

STONE CIGLAR

Salezijanci se imenujemo zato, ker smo posrečen hibrid dveh izrednih svetnikov: sv. Frančiška Saleškega, škofa, in sv. Janeza Boska, redovnega ustanovitelja. Tako je hotel sv. Janez Bosko, ki ga je očarala in povsem prevzela človeška in duhovna podoba ženevskega škofa. Salezijanci smo značilno »obročkani« s SDB (mednarodna kratica za salezijance): S-Saleški, DB-don Bosko. Brez odnosa Janeza Boska do Frančiška Saleškega ne moremo prav razumeti ne don Boska in ne sebe.

Zanimivo, da je don Bosko sam bil prej »Saleški«, kot je spoznal pravega Saleškega. V semenišču v Chieriju sta bila dva Janeza Bosko. Da bi ju ločili, so ju poimenovali po značaju: oni drugi je dobil ime »Janez Nešplja« (trd, grčav les), naš pa »Janez Sales« (pomeni vrba, mehak). Ko pa mu je v semeniški knjižnici prišla pod roko Filoteja, je v njej odkril

zgradil (1852), je bila posvečena sv. Frančišku. Prve štiri fante, ki so (1854) naredili obljubo, da bodo za vedno ostali z don Boskom v službi mladih, so poimenovali salezijanci. Končno je tudi nova redovna družba (1859) dobila ime po Saleškem – salezijanci. Danes vse skupine, ki izhajajo iz življenja, duhovnosti in dela sv. Janeza Boska, tvorijo salezijansko družino. Tako se je don Bosko izognil, da bi se njegova redovna družba imenovala »janezovci« ali kar »boskovci«.

Omenimo nekatere stvari, ki so don Boska posebej pritegnile na Frančišku.

SALEŠKI JE BIL PRAVI KRŠČANSKI HUMANIST

Humanizem z renesanso je pomenil rojstvo novega sveta. V središču so postavili Zemljo in človeka, ne Boga in nebes. Grozil je prelom med vero in znanostjo. Frančišek je krščanstvo strnil z zdravimi pridobitvami

Zanimivo, da je don Bosko sam bil prej »Saleški«, kot je spoznal pravega Saleškega.

svoj duhovni svet, od katerega se potem ni več ločil. Pri don Bosku je vse dobilo pečat avtentičnosti po sv. Frančišku Saleškem.

O tem nas lahko povsem prepričajo naslednja dejstva. Ob novi maši (1841) je med drugim sklenil: »V vsem naj me vodita dobrota in ljubezen sv. Frančiška Saleškega.« Prva kapela v don Boskovem oratoriju pri grofici Barolo (1844) je bila posvečena temu svetniku. Svoji ustanovi, oratoriju, je (1846) dal ime: Oratorij sv. Frančiška Saleškega. Prva cerkev, ki jo je

poganske renesanse in humanizma; poglobil se je v naravoslovne znanosti. Zanimal se je za čudež človekovega telesa, za antiko in znanost. Zelo tvegano se je kot škof postavil na Kopernikovo stran; tako je v začetku zavrnil spor med vero in znanostjo, saj je Bog človekovega razuma in razodetja isti.

Don Bosko je izrazil svoj humanizem z znanim: pošten državljani – dober kristjan. Us-tanavlja šole, ceni razum, vedno hoče biti na čelu napredka.

FRANČIŠEK JE BIL ČLOVEK DOBROTE, LJUBEZNI IN BLAGOSTI

Sv. Vincencij Pavelski o Saleškem: »Kako dober mora biti Bog, če je ženevski škof tako dober!« Zanj je Frančišek »na najpopolnejši način predstavljal Božjega Sina v času svojega zemeljskega življenja«. Je svetnik krotkosti, blagosti, dobrotne ljubezni. Frančišek pravi, »da je svet občutljiv, zato se ga je treba dotakniti z odišavljenimi rokavicami«. Cerkev ga uradno imenuje Doctor mitis – Krotki učitelj. Pregovorna pa je njegova misel: »Na kapljico medu se ujame več muh kot na sod kisa.«

Don Bosko je svetnik ljubeznivosti, vzgoja mu je stvar srca. Njegov Jezus je od devetih let naprej Dobri pastir in Marija Dobra pastirica, ki mu »ukažeta« vzgojo z dobroto in ljubeznijo.

FRANČIŠEK JE SVETOST POSTAVIL V SVET

Svetost je vendar poklic vseh kristjanov, pa so jo nekako zaprli v meniške ustanove. Imel je poseben dar za odkrivanje bogoljubnih duš, ki so v svetu hrepenele po svetosti. Njihovo prizadevanje je podprl z duhovnim vodstvo osebno, potem pa s pismi. Tako sta nastala nepogrešljiva priročnika svetosti v svetu – Filoteja in Teotim.

Don Bosko je šel daleč naprej: svetost za fante v svetu, in sicer za vse. Zanje je napisal priročnik krščanskega življenja v svetu – Preskrbljeni mladenič, ki je že leta 1884 doživel stoto izdajo v skupni nakladi šest milijonov izvodov.

ZAVZET ZA DUHOVNE POKLICE, ZA SVETOST DUHOVNIKOV

Podoba mnogih semenišč in samostanov je bila klavrna; v njih je vladal duh sveta. Povsod je primanjkovalo dobrih in svetih duhovnikov. Zato je kalvinizem nezadržno prodiral v vse pore življenja. Od petindvajset tisoč katoličanov v Ženevi jih je ostalo samo kakih sto. V semenišča je uvedel red, disciplino, resen študij, prizadevanje za svetost. Tako je v dvajsetih letih svoje škofovske službe posvetil več kot 900 duhovnikov.

Don Bosko je bil eden najbolj zavzetih in uspešnih vzgojiteljev duhovnih poklicev, od njega jih je izšlo več kot šest tisoč. Ni jih vzgajal za svojo družbo, to sicer tudi, ampak za Cerkev.

APOSTOLSKA DUHOVNOST

Frančišek je skupaj z Ivano Šantalsko ustanovil red vizitadink, ki naj bi bile po njegovi zamisli v strogi klavzuri, vendar bi nekatere dneve v tednu šle ven, med ljudi, da bi lahko opravljale dela krščanske ljubezni. Nepojmljivo za tisti čas.

Don Bosko snuje družbo, kjer bi bili enako salezijanci notranji – redovniki v zavodu, in zunanji – vsi, ki bi delali povezani s salezijanci za mladino. Danes je to v dobršni meri uresničeno v salezijanski družini.

APOSTOLAT TISKANE BESEDE

Za tiste bogoljubne duše, do katerih Frančišek ni mogel osebno, je tiskal besedila in jih razpošiljal ter tako vodil mnoge duše k popolnosti v svetu. Cerkev ga je razglasila za zavetnika tiskarjev in časnikarjev.

Don Bosko je do skrajnih možnosti izkoristil tisk, imel je svoje tiskarne, ki so bile najsoodnejše, da bi zajezil slabo v svetu in duše vodil k ljubezni do Boga in Cerkve.

Ko je don Bosko odkril duhovni svet sv. Frančiška Saleškega, se je v njem nastanil kot v svojem. Predelal ga je le toliko, da ga je prilagodil potrebam in sposobnostim mladih. Zato velja, da ne moremo biti »boskovci«, če nismo »salezijci«. Zvestoba don Bosku je tudi zvestoba Frančišku.

DIJAŠKA SVOBODA V LONDONU

DAMJANA K. ČARMAN

PONEDELJEK, 13. MAREC

Jutri odhajam s skupino dijakov na strokovno ekskurzijo v London. Zame ni prvič, za nekatere od njih prav tako ne. Pripravljam se, kot da bi bilo prvič. Ohranjenno gradivo izpred nekaj let mi ni preveč všeč. Že pred enim tednom sem se lotila priprave novega gradiva za terenski pouk. Pogled na uro mi pove, da mi bo zmanjkalo časa za pakiranje osebnih stvari. Kljub temu vztrajam pri računalniku. Spet sem se znašla v položaju, ko zaradi poklicnega perfekcionizma trpi zasebno. Pogosto slišim dobrohotno pripombo: »Pa kaj se še kar pripravljaš za službo! Saj že 20 let delaš eno in isto!« Vem, da sem neprepričljiva, ko hitim pojasnjevati, da so pred mano in z menoj vedno drugi, drugačni dijaki, spreminjam se tudi sama, nenazadnje se spreminja pedagoška doktrina in tudi znanost se razvija. Tako sem vedno na začetku in tudi v London grem s to skupino dijakov prvič. Ker moji domači že vedo, kako je z menoj, me ne preganjajo, ampak mi poskušajo lajšati časovno stisko.

TOREK, 14. MAREC

Odpeljemo se do letališča. Še prej opazujem slovo dijakov od staršev oziroma

natančneje slovo staršev od dijakov. Nekateri dijaki se namreč sramežljivo izvijajo iz objema staršev, drugi takoj stopijo v skupino sošolcev in se od staršev distancirajo. Tretji so prišli na dogovorjeno mesto kar sami in lahko samo ugibam, kakšno pot slovesa od domačih so ubrali. Nekaj je tudi takšnih, ki se pustijo staršem objeti. Najbrž so vse oblike poslavljanja sprejemljive, če so starši nevsiljivi in iskreni. Kakorkoli že, ni jim lahko. Njihovi otroci odhajajo v svet. Tako in drugače. Danes in tudi sicer. Prešine me misel, da morda današnje slovo odraža načine starševskega izpuščanja in dijaškega zapuščanja domačega gnezda.

SREDA, 15. MAREC

Z dijaki se ob dogovorjeni uri zberemo v predprostoru hotela. Nekoliko sem skeptična do njihove točnosti, saj so prejšnji večer vsi po vrsti preverjali, ali jih bomo zbudile profesorice oziroma ali se res morajo zbuditi sami. Pa smo pri odgovornosti. Presenetljivo so vsi točni in odpravimo se bogatemu dnevu naproti. Obdarjeni smo s sončnimi žarki in tisti med nami, ki so v britanski prestolnici že domači, zatrjujejo, da je to prej izjema kot pravilo. Toplo vreme,

vznemirjenost in navdušenje nad novim in neznanim pripomorejo k njihovi večji pozornosti in zainteresiranosti za razlago. Terenski pouk teče po načrtih. Sredi dneva se iz dijaških vrst oglasijo vse glasnejša vprašanja: »Gospa profesor, kdaj bomo prosti? Kdaj bomo lahko odšli po svoje?« Izkaže se, da se poslavljanje in osamosvajanje na nek način dogaja tudi v šoli. Ker smo v velemestu šele prvi dan, je prvi samostojni let iz gnezda načrtovano bolj kratek. Če ga bodo 'ptički mladički' uspešno prestali, bo naslednji dan manevrskega prostora nekoliko več. Z zavijanjem z očmi dajo spremljevalcem vedeti, da podcenjujemo njihove sposobnosti. Ni prvič ne zadnjič. Vztrajamo. Potolažijo se z obljubo, da bo jutri drugače.

ČETRTEK, 16. MAREC

In res je drugače. Ker so se 'ptički mladički' včeraj izkazali, lahko izpeljemo popoldanski program po načrtu. Sami se lahko odločijo, kje bodo preživeli popoldan. Na izbiro imajo štiri možnosti. Večina izbere dve in spremljevalci se porazdelimo. V moji skupini se zgodi, da se dijaki razkropijo v trenutku, ko dobijo zeleno luč. Še enkrat razločno ponovim:

»Nihče sam naokoli, samo po dva in dva!« Kako svetopi-semsko se sliši. Očitno je bil tudi Jezus v skrbeh za svoje učence in je vedel, da ni dobro, da se človek po neznanem svetu sprehaja sam. Ko se zvečer spet zberemo, hitijo pripovedovati o svojih doživetjih, o vsem, kar so videli in slišali na samostojnih poteh. Zanje gotovo neprecenljiva izkušnja. V povzetku: sami (po dva in dva) + neznan svet = svoboda.

PETEK, 17. MAREC

Eden od spremljevalcev je včeraj zvečer povedal, da se je manjša skupina dijakov ves popoldan družila z njim in ga ni zapustila. Preveč svobode lahko prebudi negotovost. Nič hudega, saj je za danes po spletu vremenskih

okolščin predviden muzejski dan. Utrujenost prejšnjih dni se nam vsem kopiči. Med muzejskimi eksponati jih še najbolj pritegnejo dinozavri in astronavska plovila, ki so se po opravljeni misiji vrnila na Zemljo, za arheološke eksponate pa razen pri redkih izjemah ni več zanimanja. Tudi sama se moram zbrati, da slednjim korektno predstavim nekatere odlične primerke ohranjene kulturne dediščine starega veka, ki jih doma ni mogoče videti. Prav zaradi tega obžalujem dijaško nezainteresiranost. V razredu bi me njihova nepozornost motila, tukaj ne protestiram, ker vem, da bi ne bilo učinka. Ko kolegica napove še zadnji individualni sprehod po mestu (= po dva in dva), utrujenost in dolgo-

časenost izgineta. Spet nas-topi čas 'dijaške svobode'. In ko je tudi slednje konec, se odpravimo na podzemno postajo in pomahamo Londonu v slovo.

SOBOTA, 18. MAREC

Dokončno smo z letala pomahali Londonu in čez nekaj ur stopili na domača tla. Ko smo se pripeljali na šolsko dvorišče, se zgodba prvega dne ponovi, vendar spet samo na prvi pogled. Starši sramežljivo in zadržano priznavajo, da so otroke pogrešali, dijaki pa se nesramežljivo bližajo njihovem objemu in se pustijo objeti. Dijaška svoboda je sladka, če je kratka.

O pogovoru od brniškega letališča do šolskega dvorišča pa kdaj drugič.

Od Odrancev do Portoroža, od Trstenika do Črnomlja – 5. februarja so na Rakovnik drli otroci iz vseh koncev Slovenije. Pa ne le iz Slovenije: obiskal nas je tudi zbor iz Mužlje v Srbiji! Pevce je spremljal 45-članski orkester, vse harmonije pa je v eno zlila dirigentka Polona Stegu. Zbori so poleg drugih pesmi prepevali otroško mašo Veselje Petra Pučnika. Neverjetno energijo in veselje, od katerih je cerkev Marije Pomočnice na Rakovniku pokala po šivih, je pričaralo čarobno vzdušje 57 otroških pevskih zborov.

PRIPRAVIL TILLEN MLAKAR, FOTOGRAFIJE ŽIGA LOVŠIN

Življenje nam včasih prinese marsikaj. Enkrat sonce, enkrat oblake. Včasih pa mora človek stopiti iz svojih okvirov, da doživi še mavrico. Tako sem tudi jaz lansko leto stopila iz svojega okvira in prevzela vodenje otroškega zbora v sosednji župniji Šenčur. To je neverjetna skupina otrok, ki me vsakotedensko navda z novimi idejami, željami, pripravljeni so delati in prepevati. Ko sem zbor prijavila na srečanje, si

peva ob orkestru! In ko vidiš iskrice v njihovih očeh, veš, da si jim pomagal ustvariti neverjetne spomine in izkušnje, ki jim bodo ostali. Bilo je čarobno. Obenem občudujem delo vseh, ki so kakorkoli pomagali pri organizaciji tega dogodka. Poskrbeli ste za vse, kar pri tolikšni množici sploh ni enostavno.

Priznam, da sem bila ponosna, da sem pevce svojega zbora pripeljala na srečanje in v

D Res je bilo lepo. Kakšen krasen in velik privilegij peti v en glas s toliko drugimi! A veš, da se med skupnim petjem sčasoma srčni utripi med seboj uskladijo? In kako dobro, Božje, je, ko se poje, včasih pa skoraj skandira. ☺

M., Ljubljana Bežigrad

1000 malih pevcev na srečanju otroških pevskih zborov

sploh nisem predstavljala, kaj me dejansko čaka. Pa sem si rekla – ah, bomo že!

Ko smo se najprej srečali zborovodje, sem ob ponovnem snidenju s Polono, Tilnom, Emo in še drugimi dobila tisti delovni zagon. Vedela sem, da me poleg vsega ostalega dela za tekoče cerkveno leto čaka še zajeten kupček pesmi za srečanje. Ampak meni je bilo všeč! Rekla sem si – če bom navdušena jaz – bodo navdušeni otroci. In res so bili. Čeprav je včasih težko ukrotiti toliko polnih ust idej, toliko iskrenih malih src, je bil ves trud poplačan s koncertom. Kakšen neverjeten dan! Tolikšna množica otrok, ki pre-

cerkvi sem izrekla mnogo tihih zahval: HVALA vsem staršem, ki podpirate in spodbujate svoje otroke, da prihajajo na vaje, jih poslušate in bodrite. HVALA župniku (najbrž kar vsem), ker podpirate in cenite delo otrok in zborovodij, ki se trudimo, pa čeprav nam včasih tudi kaj ne gre najbolje. HVALA otrokom, da ste potrpežljivi, igrivi, iskreni, unikatni, ker mi dajete neverjetno energijo in zagon, hkrati pa se ob vas učim in oblikujem tudi sebe. In seveda HVALA Bogu, da je prekril naše poti in ker nas vedno znova pripelje prav tja, kamor je treba. Naj iz srca odmeva hvalnica!

Eva Čeh, zborovodkinja v Šenčurju

D Vse je potekalo tako mirno in brezhibno ... Naši otroci pa so tako zadovoljni kot že dolgo ne. Hvala za darilca, za malico, prijetno vzdušje, najboljšo pridigo (in milne mehurčke) ... Verjamem, da je bilo dela ogromno, a se je splačalo.

Helena, Odranci

SALEZIJANSKI POKLIC JE SLUŽENJE

Nekdanji vrhovni predstojnik salezijancev in 9. don Boskov naslednik
Pascual Chávez Villanueva

POGOVARJAL SE JE MARKO SUHOVERŠNIK, PREVOD KRISTINA ŠKIBIN

Pascual Chávez, 12 let ste bili vrhovni predstojnik salezijanske družbe in s tem naslednik sv. Janeza Boska. Leta 2014 ste »sestopili z oblasti«. Se je bilo težko vrniti v redni ritem salezijanskega življenja?

Ne, ob koncu mandata se ni bilo težko vrniti v normalno življenje. Vedno sem se zavedal, da je salezijanski poklic služenje. Z drugimi besedami, nisem bil rojen za to, da bi postal vrhovni predstojnik. Preprosto sem srečen ob dejstvu, da me je Gospod hotel poklicati zase v don Boskovo družino, da mi je dal milost formacije, možnosti in tudi obveznosti. Že kot zelo mlad sem bil v Mehiki, od koder prihajam, imenovan za voditelja salezijanskega semenišča, kar je bila velika odgovornost. Nato je sledilo zaporedje obveznosti z vedno večjimi odgovornostmi: bil sem inšpektor in pokrajinski svetovalec. Pri teh službah gre za služenje, ki se ga opravi, nato pa se vrne v normalno življenje.

Obstajajo pa bogate izkušnje, saj si pridobiš, kot v mojem primeru, širok pogled na svet. Pa ne le pogled, razširi ti srce, saj te tako služenje napravi bolj občutljivega za vse, kar je na svetu dobrega, lepega, resničnega; razširi ti razum, ker ti pomaga opazovati z neke zelo jasne perspektive, ki je perspektiva vere, karizme in mladih. Razširi ti vidik, kaj bi danes naredil don Bosko. Nikoli ne bom pozabil, ko smo restavrirali notranjost bazilike Marije Pomocnice in ob tem tudi don Boskovo urno z njegovimi posmrtnimi ostanki. V svoje roke sem smel prijeti don Boskovo lobanjo in prosil: »Kako bi rad imel tvoj razum, tvoje srce, kako bi rad imel tvoje roke, da bi delal dobro, in tvoje noge, da bi šel na pot in srečeval.«

Seveda pa ne drži popolnoma, da sem se vrnil v normalno življenje. Moj naslednik Àngel Fernández Artime me je

prosil, naj bom na razpolago družbi in Cerkvi ter se odzovem na njihove prošnje za duhovno animacijo. Preselil sem se k Svetemu Tarziciju ob Kalistovih katakombah v Rimu in spet sem neprestano na poti.

Kot vrhovni predstojnik ste bili pobudnik poglobljene priprave na 200. obletnico don Boskovega rojstva. Od kje zamisel za potovanje don Boskovih relikvij po svetu?

Prvi cilj je bil, da bi mogli vsi salezijanci, člani Salezijanske družine, animatorji, don Boskovi prijatelji in mladi imeti možnost don Boska videti, kot ga lahko vidimo v Valdoccu. Čeprav je to romarski kraj, pa vsi nikoli ne bodo imeli možnosti, da bi poromali na don Boskov grob. Mislim, da je to prvi veliki sad, saj je zbudil navdušenje, potovanje relikvij je zbiralo milijone oseb. Ko govorim o teh številkah, o milijonih, ne pretiravam. Dovolj je pomisliti na Vzhodni Timor, kjer se je ob relikvijah zbralo kar milijon ljudi, ali recimo na Panamo. Povsod so bile velike množice.

Drugi cilj je bil, da bi se lahko samemu don Bosku zahvaljevali za milosti. Zakaj? Njegovi sinovi in hčere, salezijanci in hčere Marije Pomočnice, člani salezijanske družine so danes navzoči v 132 državah sveta. Vsi ti narodi so sprejeli don Boska v njegovih sinovih in hčerah. Romanje relikvij je bila oblika, da so mu lahko izražali hvaležnost za sprejem njegove karizme, njegovega poslanstva. Zahvala za darove družin, ki so dali svoje hčere in sinove,

zahvala za velike in male dobrotnike, za vse, ki čutijo pripadnost don Boskovi družini.

Najpomembnejši cilj pa je bil spodbuditi velika vprašanja o don Boskovi veličini, o njegovih izbirah in navdihih. Pomembno je, da vemo, ali so danes še veljavni in ali smo jih sposobni uresničevati. Lepo je bilo videti, koliko salezijancev in članov salezijanske družine je ob relikvijah obnovilo svojo izročitev Gospodu. In to je najboljša oblika, da rečemo: »Lahko računaš name, v meni imaš naslednika pri tvojih velikih izbirah, pri mladih, njihovi vzgoji, preventivnem sistemu.« K temu naj dodam še nekaj: poživitev pastoralne in v nekaterih delih sveta poklicne rodovitnosti, saj so mnogi mladi ob don Boskovih relikvijah dozoreli v odločitvi za salezijansko življenje. Mnogi so mi pisali o teh korakih.

Evropo in svet pretresa pojav množičnih preseljevanj. Kakšen je vaš pogled na ta pojav?

Pojav preseljevanj ima številne korenine. Je zelo človeški pojav, zato se dotakne življenja vsakega in nihče ne bi smel ostati brezbrizen. Samo srečni smo lahko tisti, ki nam ni bilo treba doživeti prisilne migracije zaradi enega ali drugega razloga. Prav zato bi morali biti bolj občutljivi za sprejem migrantov. Odpor pa je večji tudi zato, ker se srečujemo z masovnim pojavom, ko ne gre za majhne skupine, ampak za cela ljudstva, ki krčijo število prebivalstva na določenih področjih in se selijo prav zato, da bi s svojim življenjem nadaljevali v drugih deželah.

Od 5. do 12. marca smo se v Veržuju zbrali člani salezijanske družine, ki smo imeli privilegij, da nas je kot pridigar usmerjal 9. don Boskov naslednik don Pascual Chávez. Njegove nagovore smo srkali kot jasne namige za osebna razmišljanja in kot smerokaze za poti, po katerih naj hodimo v vsakdanjiku. Če bo naše srce odprto, bo v našo misel ravno ob pravem trenutku vstopila kakšna od don Chavezovih misli(c) in z Božjo pomočjo bodo tudi naše dejavnosti dobile pridih don Boskove duhovne drže, v kateri je hodil skozi nešteto srečevanj z mladimi. *Monika Pajk*

■ Se tudi salezijanci odzivamo na ta pojav?

Vesel sem, kako smo se salezijanci odzvali v mnogih predelih Evrope, kjer smo celotne ustanove namenili sprejemu mladih migrantov. Seveda z jasnimi programi. Najprej smo jim dali čutiti, da so sprejeti. Pripravili smo ekipe, ki so jih sprejele kot družinske člane. Naslednji korak je pomoč pri učenju jezika. Kako bodo sicer komunicirali? Tretji korak pa je pomoč do manjšega poklica ali zaposlitve, ki jim pomaga, da se kasneje lažje vključijo v družbo. Položaj je zelo izzivalen, a ne pozabimo, da niso samo problem, so dar. Samo v Italiji je med vsemi, ki delajo, 11 % priseljencev. Veliko del, ki jih Evropejci nočejo opravljati, je na ramenih priseljencev. Ne, ker bi si to želeli, a začnejo s takimi deli, da si zagotovijo sredstva za preživetje in si nato odprejo pot. Zato se mi nikakor ne zdi lepa drža zapiranja in ustvarjanja zidov, ki ne dovolijo prehoda. Ne pravim sprejema, temveč prehoda. Obenem pozabljamo, da je ne tako daleč nazaj iz mnogih evropskih držav odšlo mnogo ljudi za boljšim življenjem. Poznam skupine iz nekdanje Jugoslavije v Čilu, v Punta Arenasu, ali slovensko prebivalstvo v Argentini.

■ Bi lahko priseljenci obnovili v vseh pogledih dekadentno Evropo? Bi lahko oživili krščansko dušo Evrope?

Težko je napovedati, kako se bo položaj razpletel. Evropa postaja postkrščanska, to je očitno vsem. To je odkrito priznal Benedikt XI., to pravi papež Frančišek. Lahko bi se zgodilo, da bodo krščanske skupnosti znova prišle k nekdanjemu izražanju vere. A za prihodnost je težko reči, kakšna bo.

Iz izkušenj v ZDA lahko rečem, da so skupnosti, ki so prišle na novo ozemlje in se vključile v družbo, prinesle veliko dinamičnost, pastoralno in poklicno rodovitnost. Za Evropo je kaj takega še prezgodaj reči. Ohranjanje določenih vrednot bo odvisno od tega, kako bodo te osebe, skupine in skupnosti uspele postati ustvarjalne manjšine. Manjšine, ki prinašajo žejo po pozitivnih vrednotah, navadah, državah. Vse bo odvisno od sposobnosti, ali jih bo večina sprejela in ali bodo dejavno vključeni v razvoj dežele, ki jih sprejema.

Kot pridigar cerkvenim skupinam in skupinam salezijanske družine ste vedno na poti, zato imate manj stika z mladimi. Pogrešate delo z njimi, njihovo družbo?

Pogosto me povabijo, da se srečam z mladimi. Tedaj se počutim dobro. Tudi don Bosko ni bil vedno neposredno z mladimi, a je govoril: »Naj sem blizu ali daleč, vedno mislim na vas.« To omogoča tudi meni, da jih zlahka dosežem, tudi preko študija mladinske problematike, njihove dinamike, razvoj sveta mladih. Današnji generaciji, milenijci in generacija Z, sta generaciji z občutljivostjo in z obliko razumevanja samih sebe, ki sta zelo različni od prejšnjih. V nekaj letih smo priča velikemu generacijskemu preskoku. Veliko bolj so nagnjeni k izkušnji kot pa k razumskosti. Zanje je pomembna izkušnja, čutiti morajo, da so ustvarjalci, da sodelujejo. Nočejo biti le osebki, ki se preprosto zadovoljijo s ponujenim jedilnim listom. Sami želijo izdelati svoj jedilni list, sodelovati hočejo pri izdelavi. Predvsem pa imajo sposobnost ustvarjanja s podobami, ki ga mi nimamo. Zlahka preidejo iz enega sveta v drugega preko podob, slik, ne da bi se izgubili. Ta sposobnost je sad tega, da so rojeni na digitalnem kontinentu in v tem so se zmožni povezovati in ustvarjati skupnost. Nas svet podob pogosto lahko vodi v virtualno resničnost in izoliranost, mladi danes pa v tem svetu komunicirajo v smislu povezanosti in graditve skupnosti. ■

CELOTEN POGOVOR SI LAHKO PREBERETE NA SPLETU
WWW.DONBOSKO.SI

KAJ PA, ČE TE BOG KLIČE?

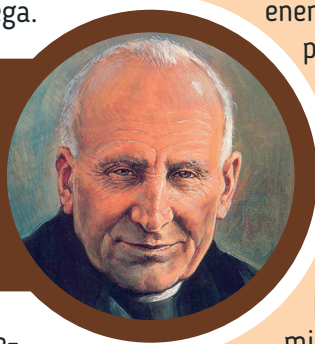
PRIPRAVILE DON BOSKOVE PROSTOVOLJKE

ROJENE ZA BOGA

Don Boskove prostovoljke smo razpršene po vseh kontinentih. Rodile smo se v salezijanski družini na pobudo blaženega Filipa Rinaldija. Leta 1917 je začel s tremi dekleti, leta 1919 pa je prvih sedem kandidat v kapelici ob don Boskovih sobicah izreklo prve zaobljube. Tedaj so se imenoval Pobudnice Marije Pomočnice sv. Frančiška Saleškega.

»NAJ NIHČE NE VE, KAJ SE
PREBUJA V VAŠIH SRCIH.
MOLČITE, NE VABITE
POBENE ZA SEBOJ. DOVOLJ
JE VAŠ ZGLED.«

BLAŽENI FILIP RINALDI

Ko se je po letu 1947 v Cerkvi začelo govoriti o svetnih ustanovah, je vrhovni svet salezijancev omenjeni ustanovi leta 1959 dal novo ime, ki naj bi bolj izražalo njeno laičnost. Preimenovala so se v don Boskove prostovoljke.

SKRITE V SVETU

Don Boskova prostovoljka je oseba, ki se pomeša med množico in hoče biti kvas v pripravljenosti, da se tam izniči. Gospod nas kliče in pošilja v svet, da bi ga od znotraj prekvasil, ne toliko z besedo, ampak s tihim delovanjem, zgledom, dobroto in ljubeznijo. Želimo ponesti Kristusa tja, kjer živimo in delamo. Naša posvečena svetnost zahteva »tajnost«.

NAVZOČE MED NAMI

Prva Slovenka je v Ustanovi don Boskovih prostovoljk naredila zaobljube leta 1982. Seme je vzkliklo in vztrajno raslo. Danes smo povezane v dve skupini, delujemo pa od Prekmurja do Primorske. Dviga nas zavest, da pripadamo veliki salezijanski družini in da v svetu prek 1.300 don Boskovih prostovoljk z istimi cilji in istim hrepenenjem služi Bogu sredi sveta v don Boskovem duhu.

POIŠČI NAS NA WWW.DONBOSKO.SI

KLIC NA NOVO POT

Delo na župniji, študij, prva ljubezen, vse to je izpolnjevalo moje življenje, ko sem bila študentka. In potem sem – kot strela z jasnega – sredi živžava v župniji začutila, da me to delo na neki način vedno bolj privlači. Takrat sem se kot po naključju srečala z redovnico in z navdušenjem sem ji pripovedovala, kako »kul« se mi zdi delo na župniji. V enem od pogovorov me je vprašala: »Kaj pa, če te Bog kliče, da mu služiš?«

»O moj Bog, samo tega ne!« je bil moj odziv. »Čeprav me veseli delo na župniji, bi rada delala v poklicu, ki si ga tako želim, pa ... Saj ni kaj narobe z mojo ljubeznijo?! Ne, v samostan pa ne!«

Nekaj časa me je poslušala, nato pa mi je dejala: »Vsega tega ti ni treba pustiti. Vse to lahko samo še poglobiš!« Ostala sem brez besed ... In to kar nekaj časa. Odgovor te redovnice mi ni dal miru. Spraševala sem se, kako naj vse to združim: da vse, kar delam, ohranim še naprej in sem obenem posvečena Bogu. Ali niso redovnice samo v samostanih? Izkazalo se je, da me je Bog poklical ravno na to pot: biti sredi sveta, a vendar biti popolnoma njegova. Don Boskove prostovoljke smo v svetu: vsaka dela v svojem poklicu, ki si ga je izbrala. Opora na tej poti nam je skupina, v kateri se srečujemo enkrat mesečno. Poseben »čar« naši poklicanosti daje tajnost. Pomaga nam, da smo tam, kjer smo, prave pričevalke Kristusove ljubezni. Oporo za življenje črpamo iz molitve, vsakdanjega obiska svete maše in premišljevanja.

Danes se iz vprašanja »Kaj je narobe z mojo ljubeznijo?« vedno znova prebujala zahvala: »Gospod, hvala ti za tvojo ljubezen!«

{DONBOSKIČI}

PRIPRAVILI SALEZIJANCI SOTRUDNIKI

Skupina mladih se je na Rakovniku začela srečevati leta 2011 pod vodstvom Jureta Babnika. Zadnje leto priprav na obljube je duhovno spremljanje prevzel Peter Pučnik, po obljubah pa Marko Košnik. V skupino smo z veseljem povabili tudi sotrudnici Polono in Moniko, ki sta dali obljube že prej.

KAJ TI POMENI SOTRUDNIŠTVO V VSAKDANJEM ŽIVLJENJU?

Sotrudništvo na poseben način doživljam v poklicnem delu, pri katerem se srečujem tudi z mladimi, ki so v velikih stiskah in pogosto na robu družbe. Ko v poklicu mnogokrat občutim lastno nemoč, se spomnim don Boskovega zgleda in obljube, ki sem jo izrekla. Tako na svoje delo gledam v veri in se zavedam, da sem le orodje v Božjih rokah. – Katarina

Biti sotrudnik v mojem življenju pomeni imeti rad mlade. V kraju/župniji spodbujati njihovo dejavnost, sodelovati z njimi. Biti njihov pravi prijatelj. Včasih je dovolj, da se z njimi samo družiš in si jim že blizu. Ni vedno potrebna le dejavnost, kateheza ... – Ana & Primož

stvarstvom, da bi vse delala Bogu v čast in v dobro ljudi. Upam, da tudi tako vsaj malo vplivam na mladi rod, da nam bo lepše tukaj na zemlji in da se nekoč vsi snidemo v nebesih. – Katja

KAKO VIDIŠ SOTRUDNIŠTVO V SLOVENIJI?

Združenje salezijancev sotrudnikov v Sloveniji se na novo prebuja. Z vedno več mladimi, ki vstopajo v naše vrste, iščemo in odkrivamo obliko življenja po naši obljubi dela za mlade, ki bo sodobna in prilagojena današnjemu času. V svetu, ki postaja vedno bolj odtujen od pristnih odnosov in nasproten krščanskim vrednotam, vidim odgovor v tesno povezanih skupnostih. Tega si želim za Združenje v Sloveniji: življenja polnih skupnosti, ki bodo posameznikom v njih pomagala živeti v zvestobi Kristusu in don Boskovi karizmi. – Tilen

KAKO POTEKAJO SREČANJA?

Trudimo se, da bi naša srečanja vsebovala tako osebne izkušnje članov kot teorijo in predvsem duhovnost. Na vsakem srečanju vsak član skupine podeli, kaj se je z njim dogajalo in kako se ima. Srečanja so tudi tematsko

obarvana in vsakič en ali dva člana pripravita osrednjo temo. Teme so povezane s salezijsko karizmo in mladimi. Pred večjimi prazniki imamo molitvena srečanja. Seveda pa po vsakem srečanju sledi druženje. – Natalija

ZAKAJ SI POSTALA SOTRUDNICA?

V sotrudniški poklic so me poVABILI salezijanci, ki vodijo domačo župnijo. Predstavili

SOTRUDNIŠKA SKUPINA RAKOVNIK

DOMAČE IME

Donboskiči

ŠTEVILO ČLANOV

12

DATUM OBLJUB

2. 2. 2014

KOORDINATOR KRAJEVNE ENOTE

Polona Dominik

DUHOVNI SPREMLJEVALEC

Marko Košnik SDB

Nagovarja me zgled mame Marjete, ki je v ozadju in skrbi za najbolj vsakdanje stvari. Služba knjižničarke v Salezijski knjižnici Rakovnik je na nek način podobna njeni vlogi, saj priskrbim literaturo tistim, ki delajo v pastoralni. S tem sodelujem pri vzgoji in evangelizaciji. Blizu mi je duhovnost vsakdana, iskanje stika z Bogom v vsakdanjih trenutkih, v tem obdobju kot žena in mamica. Prizadevam si za odgovorno in spoštljivo ravnanje s

Sotrudniški center Rakovnik

so pripravo na obljubo in posledično odgovornost. Sledili so meseci priprav, ko se je tudi v moji duši izkristaliziral jasen poklic – po milostnem delovanju Svetega Duha in don Boska – k dokončnemu odgovoru in potrditvi. Žal so se nekateri kolegi, s katerimi smo sestavljali prvotno skupino sodelavcev na Rakovniku, porazgubili. Zato sem hvaležna, da me je nova skupina 'donboskičev' sprejela v svoje vrste, kjer se dobro počutim. Po poti don Boskove karizme je lažje hoditi, če ima človek ob sebi ljudi podobnega razmišljanja. Hvala prijateljem in Bogu za še ena odprta vrata. Zato v svoje dnevne molitve vključujem tudi vse prijatelje iz sedanje sodelniške skupine, saj živimo zelo različno in skozi življenje hodimo z različnim tempom, v vseh nas pa kljub tej različnosti utripa don Boskov duh. – *Monika*

Salezijanka sodelnica sem postajala mnogo let. Začelo se je v Gimnaziji Želimlje, kjer sem preživljala svoja najburnejša najstniška leta. V tem obdobju so bili salezijanci tisti, ki so mi s svojim načinom vzgoje pomagali, da sem življenje postavila na pravo pot. Takrat sem se odločila, da bo moje življenjsko poslanstvo pomagati mladim, ki so v težavah. To počnem že kakih 20 let in bom s tem nadaljevala: kot prostovoljka, animatorica, socialna pedagoginja, misijonarka, vzgojiteljica. – *Polona*

KATERI SALEZIJANSKI SVETNIK TE NAVDIHUJE?

Moja salezijanska vzornica je mama Marjeta. Morda zato, ker sem o njej veliko razmišljala, ko sem igrala njeno vlogo v muzikalu, vendar

mislim, da je bilo le vprašanje časa, kdaj bi mi ta ljubeča in močna ženska, ki je postala mati vsem don Boskovim mladim, zlezla pod kožo. Navdihujeta me njena milina in odločnost, ljubeča vzgoja z doslednim postavljanjem meja ter vdanost Mariji. – *Živa*

Najbolj me nagovarja Janez Bosko s svojo predanostjo mladim, hkrati pa z zgledom vere, saj je bil središče in izvir njegovega delovanja vedno Bog. Nagovarja me tudi s svojo popolno predanostjo Mariji. – *Mateja*

Poleg don Boska me zelo nagovarja Dominik Savio z življenjem, v katerem je dosegel največ in hkrati vse: svetost in srečo pri Bogu v nebesih, po čemer bi moral hrepeneti in to za cilj imeti vsak kristjan. – *Filip*

KAJ TI POMENI SPREMLJATI SOTRUDNIŠKO SKUPINO?

Če kje, se najdem prav v spremljanju članov salezijanske družine. Sodelniška skupina, ki jo duhovno spremljam, mi je kot salezijancu velika spodbuda in izziv, ker ob njih poglobljam svoj salezijanski poklic, ker z njimi vedno bolj dojemam, kaj je pristna salezijanska karizma, ker skupaj odkrivamo, kako biti don Bosko z mladimi in za mlade danes, ker smo skupaj Cerkev in se imamo preprosto radi. Kot bratje in sestre drug drugemu pomagamo, da srečni pridemo v nebesa. – *Marko*

NE JE POSTAL DA

JANEZ SUHOVERŠNIK

PRILIKA O DVEH SINOVIH

Prilika o dveh sinovih, ki jih oče pošlje v svoj vinograd na delo, nam je dobro znana. Bratov *ne*, ki postane *da*, in drugega brata *da*, ki postane *ne*, je lahko prisposodba vsakega človeka. Božja beseda, njegova volja nam lahko da najprej občutek ujetosti in nesvobode, zato Bogu raje odgovorimo z *ne*. To ni zame. Vendar, kdor dobro premisli njegovo besedo, kot jo je prvi brat, se bo prej ali slej pokesal in odšel na delo v njegov vinograd.

Brez premišljevanja in kesanja ne moremo postati Jezusovi učenci. Brez teh dejanj smo kakor drugi brat, ki kaj obljubi, potem pa tega ne stori. Ali kot farizeji, ki njegove besede sploh ne sprejmejo in se ne pokesajo.

POKLICANOST

Papež Frančišek nam je dal dober izziv: »Kaj bi se zgodilo, če bi s Svetim pismom ravnali, kakor ravnamo s svojimi mobilnimi telefoni? Če bi ga vedno nosili s seboj, vsaj majhen žepni evangelij, kaj bi se zgodilo? Če bi se vrnili nazaj, kadar bi ga pozabili? Kadar pozabim mobilni telefon, se vrnem nazaj in ga grem iskat ... Če bi ga odprli večkrat na dan? Če bi Božja sporočila, vsebovana

v Svetem pismu, prebirali, kakor beremo sporočila na telefonu, kaj bi se zgodilo?«

Mislím, da si lahko vsak sam odgovori, kaj bi se z menoj zgodilo, če bi imel vsak dan v rokah Božjo besedo in bi ob njej premišljeval.

Kriza krščanske poklicanosti v duhovni, redovni in družinski poklic je lahko znamenje našega nepremišljevanja Božje besede in preslabega kesanja. Sv. Janez Pavel II. je pogosto govoril in opozarjal, da je sodobni človek izgubil občutek za greh. Ateistične države nas zato danes posiljujejo s svojimi brezbožnimi stili življenja za mlade, ki posameznika in družbo peljejo v pogubo in propad. Želimo to za naše mlade? Če ne, potem je edina prava pot v premišljevanju Božje besede in pravem kesanju. »Gospod, h komu naj gremo? Besede večnega življenja imaš« (Jn 6,68).

POTRPEŽLJIVOST

Blaženi Filip Rinaldi se je z don Boskom prvič srečal pri petih letih, ko se je don Bosko s svojimi fanti med jesenskimi izletom ustavil na njihovem domačem dvorišču. Njegov oče Kristofor in don Bosko sta ob tem postala prijatelja. Ko je Filip dopolnil deset let, ga je oče poslal v don Boskovo šolo in

internat v Mirabello, blizu Turina. Filipov prvi vzgojitelj je bil Pavel Albera, ki je pozneje postal drugi don Boskov naslednik. Občasno je na obisk na to šolo prihajal tudi don Bosko. Z njim se je Filip dvakrat dolgo pogovarjal, tako da sta postala dobra prijatelja. Pri eni od spovedi, ki jo je opravil pri don Bosku, je videl njegov obraz neverjetno sijoč.

Kljub vsemu pozitivnemu, kar je Filip doživel na tej šoli, je postal kmalu zelo utrujen zaradi napornega šolanja. Poleg tega ga je začelo boleti tudi desno oko. Nekega dne, ko je bil še posebno napet

zaradi vseh teh težav, ga je po vrhu vsega ozmerjal še neki asistent. Filipu Rinaldi-ju je bilo tega dovolj. Nemudoma je odšel k ravnatelju šole in mu povedal, da odhaja domov. Najprej so mislili, da ne misli tako resno, potem so ga začeli prepričevati, a na koncu ni pomagalo nič. Od vseh se je lepo poslovil in odšel. Pri naslednjem obisku Janeza Boska so mu povedali o Filipu, da jih je zapustil. Don Bosko je zato Filipu večkrat pisal na dom. V pismu mu je napisal: »Ne pozabi, dragi Filip, da so don Boskove hiše zate vedno odprte.« Redkokdaj je don Bosko kakšnega fanta tako dolgo nagovarjal, naj si premisli, kot ravno Filipa. Kakor da bi v njem in njegovi prihodnosti videl nekaj posebnega. Pri njegovih osemnajstih letih je šel k njemu na dom. Pred hišo je srečal neko staro ženico, ki ga je prosila, naj jo ozdravi. Hodila je z dvema berglama, polega tega pa je imela še bolečine v roki. Don Bosko je zanj najprej molil, nato pa ji po-

delil še blagoslov Marije Po-moćnice, po katerem je takoj ozdravela in odhitela na svoj dom brez bergel. Filipa je ta dogodek zelo ganil, a ko ga je don Bosko vprašal, ali pojde z njim v Turin, mu je nemudoma odgovoril, da ne. Spet sta se srečala, ko je imel bla-ženi Filip dvajset let. Isti hip sta k njemu prišla don Bosko in neki oče s svojo hčerko, za katero je hotel, da bi se s Fi-lipom poročila. Blaženi Filip je odločitev spet preložil. Po vsem tem je imel ne samo krizo poklica, ampak celo kri-zo vere. Domači župnik ga je zato spodbudil, naj bolj re-dno hodi k maši in naj moli. Don Bosko pa mu je spet pi-sal pismo. Blaženi Filip se je zato opogumil in prosil don

Boska za pogovor. V svojem preprostem kmečkem raz-mišljanju mu je razodel vse svoje dvome. Tudi don Bosko je odraščal na kmetih, zato ga je zelo dobro razumel in spodbudil. Spet je videl don Boskov obraz ves bleščeč in to je bila zanj še dodatna potrditev, da mu Bog prav po njem daje znamenje za njegovo življenje. Naposled je odšel je z njim v Turin in kmalu spoznal, da se je prav odločil. Po tej odločitvi je go-voril. »Raje umrem, kakor da bi izgubil poklic.« Kakor mu je don Bosko napovedal, je postal njegov tretji naslednik na čelu salezijanske družbe. Življenjepisci so o njem zapi-sali: »Bil je kakor don Bosko, le glas je imel drugačen.«

MAJ

Za otroke, da bi radi častili Marijo in se v šmarnični pobožnosti k njej zatekali.

JUNIJ

Za mlade pare, da bi se odločili za krščanski zakon in bi se v čistosti in ljubezni nanj dobro pripravili.

JULIJ

Za mlade, ki so poklicani na pot posvečenega življenja, da bi na Gospodov klic pogumno odgovorili.

MARIJA, ŽENA VELIKE NOČI

S. IRENA NOVAK HMP

PRIPRAVLJENO PO: MARIJA KO HA FONG,
»MARIA, DONNA DELLA PASQUA«

Marija s svojo hvalnico »Moja duša poveličuje Gospoda« predstavlja ubogega človeka, ki opeva svojo veliko noč odrešenja.

F. Nietzsche je o kristjanih zatrdil: »Boljše pesmi bi mi morali prepevati, da bi se mogel naučiti verovati v njihovega odrešenika. Njegovi učenci bi morali imeti malo bolj odrešenjski izgled.«

To je eden od najmočnejših izzivov za kristjane današnjega časa, ki z lahkoto pozabljamo, da smo sprejeli in smo dolžni oznanjati »veselo vest«; ki s težavo prepričljivo in na izviren način živimo svoje dostojanstvo, ki ga označuje vstajenjsko veselje.

Da bi bili bolj velikonočni in bolj prepričljivi kristjani, se moramo obrniti na Marijo, ki je zgled velikonočno-vstajenjskega življenja.

Njena hvalnica pri Elizabeti je podobna hvalnici velikonočni sveči, ki jo Cerkev poje

v veliki noči Gospodovega vstajenja. »Pasha«, prehod Boga v človeški zgodovini, ki ga je uresničil v Kristusu, izvrši prehod človeka iz smrti v življenje, iz teme v luč, iz obupa v veselje.

Prav hvalnica Magnifikat slavi ta prehod; Marija izkuša v sebi Božji prehod: »Zares preslavna noč, ki ponovno poveže zemljo z nebesi in človeka z njegovim Stvarnikom.« Tako poje Cerkev v velikonočni hvalnici.

Velika noč je tam, kjer poteka ta prehod-srečanje, pri katerem Bog naredi prvi korak. Bog prihaja tja, kjer je človek, da bi mogel človek priti tja, kjer je Bog.

In Marija čuti, da se to skrivnostno srečanje uresničuje v njej sami, kjer ima Božji prihod ime in obraz: Jezus Kristus. V njej Bog obnavlja čudeže starozavezne Pashe, sedaj pa uresničuje novo Pasho.

O Marija, žena velike noči; čuj nad tem svetom, ki ne prestando blodi in ne ve, kam naj gre.

V Nazaretu je tvoja priložitev zaznamovala prehod med staro in novo zavezo. Pri Elizabeti si s svojo hvalnico oznanila prehod v neki nov svet. V Betlehemu si bila navzoča pri prehodu Boga iz nebes na zemljo.

V Jeruzalemu si s Simeonom prerokbo in izgubo svojega Sina v templju uresničila notranji prehod in si v svojem srcu čutila, da ga je prebodel meč. V Kani si povzročila spremembo vode v vino; na Kalvariji si priča prehodu človeštva iz smrti v življenje.

V dvorani zadnje večerje si skupaj z vso Cerkvijo pričakala prihod Svetega Duha; po tvojem prehodu v nebesa si znova in znova pomočnica za naš prehod, ki da smisel našemu veselju. V vsej zgodovini Cerkve se srečujemo s tabo ob prelomnicah, vedno ko se nakazuje novo jutro, ko brsti življenje.

Marija, še naprej bdi nad nami, v vseh različnih prehodih na tej zemlji, pa vse do našega dokončnega prehoda v nebesa, kjer bomo dohiteli tebe in tvojega Sina Kristusa, ki je naša resnična Velika noč! ■

KOT ODGOVOR NA BOŽJO LJUBEZEN ...

PRIPRAVILE HČERE MARIJE POMOČNICE

»To so pa tiste sestre, ki so vedno vesele ... tiste, ki se imajo rade!« sem večkrat slišala še kot dekle. V sestrah salezijankah, ki so jih ljudje srečevali, so za nasmejanimi obrazi prepoznavali ljubezen – Božjo ljubezen, ki je sijala iz njih in jih delala lepe ne glede na leta; pravzaprav bolj ko so kateri sestri tekla leta življenja, lepša je postajala – a ne v smislu lepote z reklamnega plakata, ampak pristne lepote, ki izvira iz globine srca, ki ga iz dneva v dan hrani Božja ljubezen. Življenje pa ni samo v nasmehih in vzponih, ampak gre tudi skozi spodrslejaje in padce, skozi solze in bolečine; ozka pot, ki pelje v pristno življenje. Prav bolečina daje občutiti življenje. Mati, ki razume in zna usmeriti v dani situaciji, je velik zaklad. Sestra salezijanka ni rodila svojih otrok, a Bog ji daje, da je duhovna mati mnogim otrokom, kot je bil don Bosko duhovni oče in učitelj neštetim mladim. Bog je v don Bosku z njegovim sodelovanjem oblikoval srce, široko kakor peščena ravan na morskem bregu. Podobno želi storiti v vsaki sestri salezijanki, v meri njenih zmožnosti. Tako je bilo srce sv. Marije Dominike in prvih sester. *Hiša Božje ljubezni* se je imenovala njihova prva hiša, prva skupnost, prvi dom deklet, ki so jim bile zaupane.

Pa danes? Živo izkušamo, da smo s krstom vključene v življenje občestva svete Trojice. Sliši se dokaj suhoparno. Toda, dragi bralec, ali si že kdaj izkusil na sebi ljubeč pogled Kristusa, Božjega Sina? Si že izkusil odpuščajoč objem Očeta? Tolažbo ali razsvetljenje, ljubezen Svetega Duha? Si kdaj v molitvi izkusil, kakšen tok ljubezni se pretaka z Očeta na Sina, s Sina na Očeta; in ta ljubezen med njima je Sveti Duh. Gotovo izkušaš, da si s krstom kot kristjan vključen v ta tok ljubezni, saj »Božja ljubezen je izlita v naša srca« (Rim 5,5). Sestre salezijanke živimo iz te krstne milosti. Dopustiti skušamo, da krog Božje ljubezni teče skozi nas, skozi naše skupnosti, skozi poslanstvo, ki nam je zaupamo. Skušamo dopustiti, da skozi naše krhkosti, človeške omejenosti, padce v zagledanost vase, skozi trenutke, ko 'zaškripa' v odnosih, ko boli trpljenje sester ... steče Božja ljubezen in očiščuje, ozdravlja, krepi ... V svojem poslanstvu se srečujemo z življenjem mladih, otrok, ljudi ... z njihovo plemenitostjo,

iskanjem dobrega, z njihovim hrepenenjem po lepoti, pa tudi z mnogimi stiskami, bolečinami, iskanji, porazi, padci v slabo ... Mnogokrat ob tem ostajamo nemočne, hkrati pa izkušamo, da se v nemoči razodeva Njegova moč (prim. 2 Kor 12,10). Vse to prinašamo Gospodu, da tudi skozi te situacije, te ljudi steče Božja ljubezen. Sveti Duh spremeni vse, česar se dotakne. Včasih nam je dano to tudi opaziti. V vikendu duhovnih vaj smo ob podobi molili s skupino otrok in mladih. Zrli so v preprosto podobo Kristusa z apostolom Janezom in Marijo; prepuščali so se Pogledu ... pogovoru ... Samo On ve, kaj se je dogajalo v dušah. Kar je opazila sestra, so bili sijoči obrazi po molitvi, blagost v njihovih kretnjah ter besede deklice: »Mene je pa Jezus pobožal.« Ta živa izkušnja odnosa jo je popeljala v vsakdanje življenje.

Sestre salezijanke uresničimo svoj poklic, če v skupnostih tako živimo naš odnos z Bogom, da lahko tem, ki so nam zaupani, pomagamo do pristnega srečanja z Njim! ■

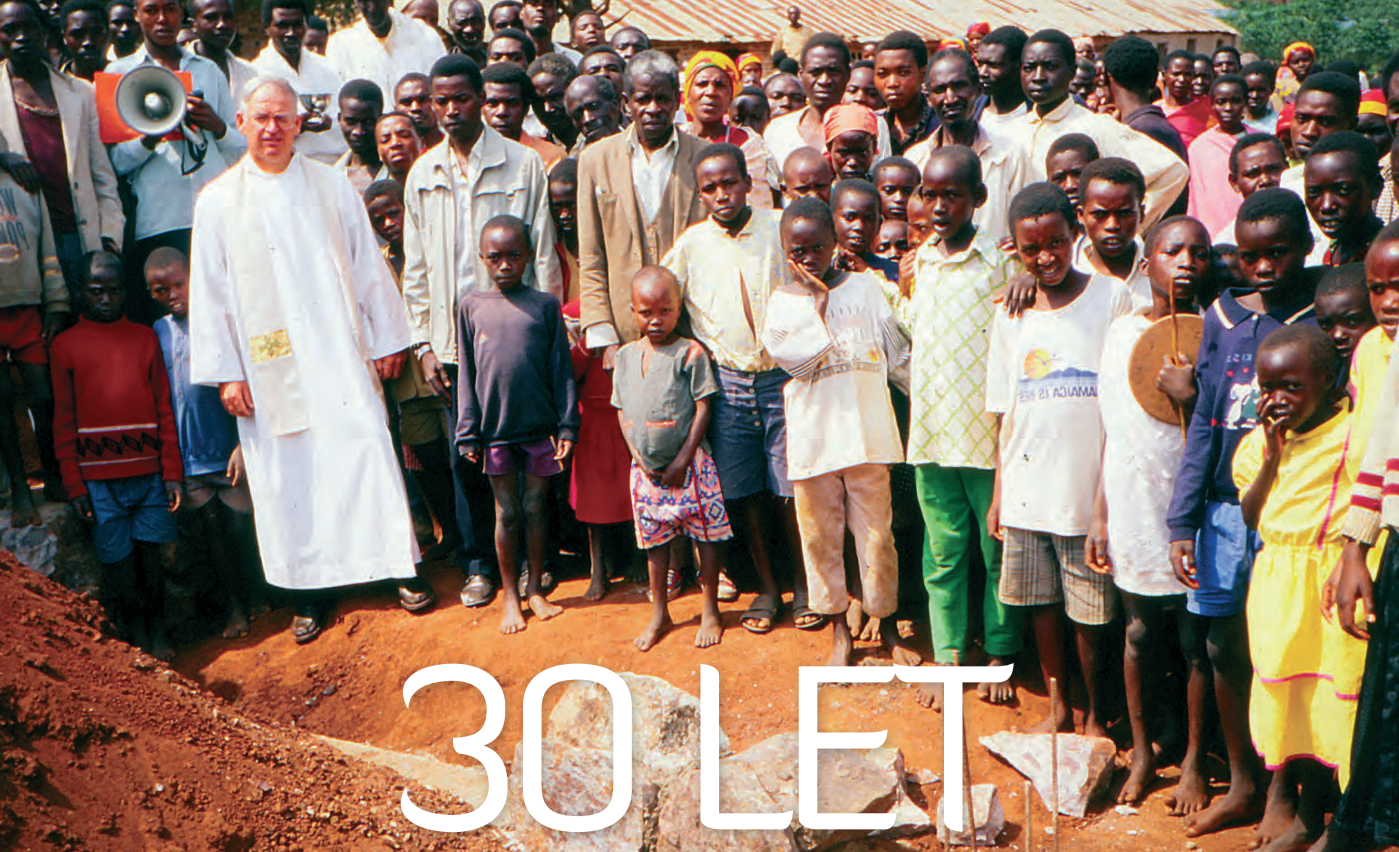

Družina smo!

ilustracija: Juan Juvančič

An illustration of the Holy Family. The Virgin Mary is on the left, wearing a blue robe and a white veil, looking towards the right. Saint Joseph is on the right, wearing a yellow robe and a red cloak, holding a quill pen and looking at the Christ Child. The Christ Child is a small figure with a halo, sitting on Joseph's lap. The background is a circular frame with a rainbow gradient.

stik nebes

30 LET

ob Velikih jezerih

PIŠE DANILO LISJAK

KDO?

Daniilo Lisjak.

KJE?

Atede, misijon med ljudstvom Acholi na severu Ugande.

KAJ?

Misijsko delo in izgradnja internata, župnijske cerkve, treh vrtcev in dvanajstih podružnih cerkva. Na vrsti je vzgoja: izgradnja nove osnovne šole, poklicne šole, šole za življenje za dekleta in fante ter ambulanta.

Cenjeni prijatelji in dobrotniki, težko je v nekaj besedah povzeti obdobje tridesetih let. Prav je, da za vse, ki so mi v teh letih pomagali in mi stali ob strani, naredim neke vrste bilanco, prikaz uresničenega v prid ogroženih otrok, beguncev ter fantov in deklet z ulice.

Pot me je vodila od današnjega Konga, pa Burundija, Ruande in sedaj Ugande. Okrog 50 prostovoljcev je prišlo na pomoč iz domovine pri uresničitvi naših skupnih načrtov. Še večje število pomagačev je v domovini pod okriljem Karitas in Misijskega središča Slovenije skrbelo za zbiranje pomoči v zaledju in ga usmerjalo v Kongo po izbruhu vulkanov, v državljanski vojni trpeči Burundi in Ruando in po 20-letni vojni na sever Ugande, kjer je po dobroti Slovenije med ljudstvom

Acholi zrasel nov misijon Atede kot spomin na pionirja ponilskih misijonov, našega rojaka Ignacija Knobleharja.

Zahvaljujem se vodstvu Kulturnega doma v Novi Gorici, ki nam je omogočilo, da smo v praznični obliki naše skupno delo predstavili Goriški in Vipavski dolini ter širši Sloveniji z zamejstvom. Tudi medijske hiše in časopisi od Trsta in Gorice do Ljubljane so ovrednotile ta dogodek, ki nas je spomnil, da smo Slovenci plemeniti in dobri, ko gre za ogroženega soseda doma ali v misijskih deželah naših misijonarjev.

Poleg pisnega, slikovnega in filmskega gradiva so nas nagovorile tudi številke, ki jim sam skoraj nisem mogel verjeti. Vipavska Karitas, od koder so usmerjali zabojnike v Afriko iz skladišča v Ajdovščini, je

zabeležila 11 naloženih in odposlanih za-bojnikov v 3 letih s skupno težo nad 240 ton. Tem sta se pridružila še dva zabojnika iz Kanade in občasne pošiljke, poslane čez Italijo, ter oprema, poslana po strokovnih sodelavcih, ki so prišli pomagat pri izgradnji in opremitvi misijonov, sirotišnic in šol.

Gotovo gre posebna zahvala prostovoljcem, ki so tudi do tri leta pomagali v misijonih v Kongu, Burundiju, Ruandi in sedaj na severu Ugande. Naj omenim dva odmevna filma gospoda Jožeta Možine, dva novejša filma sošolca Iva Saksida in člankov novinarjev. Pravi podvig je bil začetni doprinos misijonu Atede skupine »Bejž če uejdeš« iz Pivke in pomoč slovenske vlade iz evropskih skladov. Vse je izzvenelo v eno samo zahvalo Bogu, ki je po rokah dobrih in pridnih ljudi blažil

rane afriškega človeka, ogroženih mladih in prinašal upanje v svetlo prihodnost, ki so jo začeli graditi ob naši pomoči. Čakajo nas novi načrti, posebej tu, na severu Ugande, kjer je dvajsetletna vojna pustila globoke posledice, tako duhovne kot gmotne.

V petih letih smo poskrbeli, da se počasi gradi občestvo ob na novo zgrajenih objektih: internat, župnijska cerkev, trije vrtci in dvanajst podružnih cerkva. Sedaj je na vrsti vzgoja: nova osnovna šola, poklicna šola, šola za življenje za dekleta in fante in ambulanta za ljudi našega misijona, ki obsega kar

400 km². Trikraljevska akcija obljublja pomoč za uresničitev teh potrebnih načrtov. Hvala vsem duhovnikom, katehetinjam in staršem za skrbno in redno pomoč misijonom pod vodstvom Misijonskega središča Slovenije.

Vsi skupaj gradimo boljši svet po naši dobroti in odprtosti. Jezus je največji dar in v njegovi moči zmoremo delati 'čudeže' odprtosti, solidarnosti, odpuščanja, praktične pomoči in duhovne bližine trpečim v naši sredi. Z mojimi otroki in ljudmi v misijonu ob Nilu bomo peli, plesali in molili za vas, za vaše skrbi, načrte in trpljenje. ■

Kerečev misijonski sklad

Do 31. 3. 2017 ste darovali Debeljak J., Šenk M., Rihtar F., Rihtar H., Vukšinič J. in S., Borko T. in drugi neimenovani dobrotniki misijonov. Bog povrni!

DON BOSKO JE ZASTONJ, KI RAZVESELJUJE 4x NA LETO!

donB

Želiš Don Boska podariti prijatelju, znancu, sosedu? Ga ne maraš več? Si se preselil/a in želiš Don Boska prejemati na novi naslov? Obvesti nas in bomo uredili!

Hvala, ker podpiraš salezijansko vzgojno dejavnost v Sloveniji in po svetu.

Z MARIJO VIHARJEM NAPROTI

A. SLAVKO SNOJ, VICEPOSTULATOR

Na Južnem Kitajskem se je po drugi svetovni vojni znova razcvetelo misijonsko delo. Andrej Majcen je po Kerečevih načrtih pozidal gledališko dvorano in cerkev sv. Janeza Boska, »najlepšo v Kunmingu«, so rekli ob blagoslovitvi, 2. marca 1946. Majcen pa je dodal: »Ni več dolga, Bogu hvala, Gospod je bil vmes!« Potem je Majcen kupil zemljišče za nov misijon in cerkev Marije Pomočnice. Močno je zadišalo po pomladi, a z novim letom 1949 jo je pregnal vonj po smodniku. Maocetungovci so prevzeli Centralno banko in ... Majcnovo Šolo modrosti, ki se je dodobra razcvetela, so jemali ped za pedjo.

Ves vojni in povojni čas Majcen domala mesečno obvešča inšpektorja Karla Braga (tudi on je v postopku za beatifikacijo!). To so poročila o delu sobratov in njihovem poslanstvu, ki dostikrat obsegajo petnajst ali več točk. »Časi so zares težki ..., položaj na Kitajskem se hitro spreminja ... Mi v hiši gremo naprej, kakor da se ne bi nič zgodilo ... V svojih nagovorih pravim: bodimo mirno na svojem mestu in zaupajmo v Marijo Pomočnico« (21. 1. 1949). Meseca februarja poroča, da komunisti pisno grozijo misijonarjem: »Če ne odidete, vam posekamo glave, kitajske očete pa bomo pospravili z obešanjem.«

Za mesec maj, ki se je bližal sredi te vihre, Majcen navduši svoje salezijance, da nastopijo s pravim Marijanskim

manifestom, ki obsega nič manj kot sedemnajst pobud, a »program za to leto še ni dokončen« (16. 4. 1949). Da bi mogli občutiti nekaj Majcnove gorečnosti in ustvarjalnosti, ki je slej ko prej nalezljiva, bomo navedli ta del poročila v celoti: »Določili smo naslednje stvari: Če bo našo hišo in mesto Kunming spremljalo varstvo Marije Pomočnice, bomo zgradili cerkev njej v čast na našem zemljišču Chienwei Yung.

Na našem osrednjem dvorišču bomo zgradili kapelico ali nekaj podobnega v čast Mariji Pomočnici, kjer bomo mogli imeti razna opravila njej v čast. Pozornost gojencev in katoličanov v mestu bi mogla močno pritegniti čudovita večerna procesija v Marijino čast, z lučkami in napisi, balončki in drugimi okraski. Vse družbe (skupine!) so že na delu.

Na sam praznik naj bo maša v kunmingški stolnici.

Pripravili bomo opereto »Lišček« (G. Waidinger). Če bi bila bolj prirejena, bi bila še bolj primerna.

Med gojenci in kolikor moremo tudi med kristjani bomo širili pobožnosti, ki ugajajo Mariji: devetdnevnic, blagoslov Marije Pomočnice, knjige, svetinjice itn.

Spominjali se bomo 24. dne v mesecu s predvečernim nagovorom in z mašo na sam praznik, z izbranimi pesmimi in molitvami.

Vsako soboto bomo prejeli blagoslov Marije Pomočnice.

Vsak večer v mesecu Marije Pomočnice bo zvečer nagovor, ki ga bodo pripravili gojenci, ali kratek govor s posebnimi poudarki za vsako soboto in Marijin praznik.

Družbe (skupine) naj pripravijo mali marijanski kongres.

Marijanska razstava bi bila morda primernejša za praznik Marije Brezmadežne, ki je drugi biser tega leta.

Predvsem bomo gojili marijansko duhovno življenje »kakor don Bosko«.

Polepšali bomo oltar Marije Pomočnice v cerkvi s kakim posebnim okraskom.

Poskušali bomo pritegniti še posebno gospoda nadškofa, druge duhovnike in redovnike za pobožnost do Marije Pomočnice.

Pripravili bomo romanje v svetišče Marije Brezmadežne.

V Marijinem mesecu bomo pripravili govore, filme itn. o Mariji Pomočnici: rožni venec, molitev zdravamarij itn.; Fatima, Lurd, don Bosko ...

Zelo zaželeno je, da pripravimo devetdnevnicu za katoličane, čeprav bo to najbrž težko; vsekakor jo bomo imeli tudi za zunanje gojence.»

Kronisti so poročali o uresničevanju tega programa in se z laskavimi priznanji hoteli oddolžiti srčnemu ravnatelju Andreju Majcnu. ■

POSTULATURA
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

KAKŠNE BARVE BO NOVA FASADA?

MARKO KOŠNIK, RAVNATELJ SALEZIJANSKE SKUPNOSTI NA RAKOVNIKU

MAJCNOVA HIŠA NA RAKOVNIKU

Kako radi gledamo na barve! Tega se zave-
mo, ko kupujemo kaj novega: avto, telefon,
obleko ali pa čevlje. Gotovo se lažje odloča-
mo za stvari, ki so privlačne in simpatične že
na zunaj. Toda, ali po barvi lahko presodimo,
kakšna je zares kakovost stvari? Ali ste ve-
deli, da na Rakovniku kar dve hiši »poljudno«
poimenujemo po barvi fasade? V beli hiši
živijo naši bogoslovci, zato je nadvse drago-
cena. V rdeči hiši pa je naš pastoralni dom,
čigar rdeča barva lepo izraža našo ljubezen
do mladih. Mogoče bo tudi nova Majcnova
hiša dobila svojo prepoznavno barvo. Toda,
kaj je bolj pomembno – vsebina ali barva?
Ljudje, ki živijo v hiši, ali fasada? Še najbolje
je, da se eno in drugo povezuje, torej da zu-
nanja barva kaže na notranjo vsebino.

Rakovnik z Majcnovo hišo pridobiva na svoji
barvni pestrosti. Dodali mu bomo novo bar-
vo. Novo vsebino.

DIJAŠKI DOM NA RAKOVNIKU

Od septembra naprej bo Rakovnik ponujal
možnost za fante, ki bodo obiskovali sre-
dnje šole v Ljubljani. Izziv vidimo predvsem
v tem, da ponudimo dobro vzgojno okolje za
rast mladih v letih njihovega srednjega in
poklicnega šolanja. Tako želimo priti naproti
tistim staršem, ki so v skrbeh, kaj se bo zgo-
dilo z njihovim fantom, ko pride v Ljublja-
no. Mnogi, ki prihajajo na Rakovnik, katerih
otroci in mladi obiskujejo Glasbeno šolo ali
Salezijanski mladinski center, lahko potrdijo,
da v mlade zares verjamemo in da jim po
don Boskovi karizmi omogočamo rast v zrele
in odgovorne osebnosti. Kako pomembno in
potrebno je pravo okolje, ki ponuja možnosti
ne samo na področju znanja, temveč tudi

odnosov, ustvarjalnosti, vključevanja, še po-
sebej pa vesele in pristne vere.

Velike napore vlagamo v to, da Majcnova
hiša kmalu dobi tudi svojo fasado in bar-
vo. Največ skrbi je povezanih z iskanjem
sredstev, da bi dela lahko končali v dogled-
nem času. Toda naše veselje bo tem večje,
ko bo hiša zaživela v novih barvah mladih
obrazov. V obeh primerih čutimo, da bomo
zmogli samo po Božji previdnosti. Božja pre-
vidnost, kot nam je pokazal don Bosko, pa
ima konkretne obraze in dejanja, pa tudi
zdravo kmečko pamet. Iz fotografije lahko že
zaslutite, kako napreduje gradnja. Vsak dar,
ki ga namenjate za naše dejavnosti ali za
izgradnjo Majcnovega doma, bo konkreten
kamenček Božje previdnosti. V zadnjem letu
smo z darovi zbrali okrog 40.000 EUR, za kar
smo vsem dobrotnikom neizmerno hvaležni.

Hvala vam za vašo podporo. Veseli bomo,
če boste informacijo o možnosti dijaškega
doma na Rakovniku prenesli na mlajše ge-
neracije. Prepričani smo, da lahko tudi vi
storite kaj dobrega skupaj z nami salezijanci
po don Boskovem reku: »Če hočete storiti kaj
dobrega in svetega, vzgajajte mladino.« Nad
vse vas kličemo blagoslov Marije Pomočnice,
da bo naše in vaše življenje in delo obrodilo
bogate sadove.

Salezijanci · Rakovniška 6 · 1000 Ljubljana
TRR SI56 0201 0001 1929 123 · SKLIC 400-01
NAMEN Obnova Rakovnik (RAK)

TISTI, K RAZUME

SIMON PURGER

Hodm po cesti, razmišljam o sebi,
starci pr maš, kva pa jst – bi al ne bi?
Že dolg cajta gruntam, kva dogaja utspređi,
kva u bistvu pomenjo ti čudni obredi.
Stare mamce mrmrajo, otroc se bojijo,
jst mam pa filing, da mladi bežijo.
Tipson tm zgori razglabla v tri krasne,
kt da še sam pojme nima tri jasne.
Mism, kva je ta scena, da milijoni norijo
okol po vsem svetu na čudno gostijo?
Je res kej na tem, kr o Jezusu pravmo,
ne vem, kva nej mism, kam nej s to travmo.

**Včasih moram povedat
ne razumem!**

**Včasih moram zakričat
ne zastopm!**

**Naj me sliši Tisti,
k razume.**

**Naj me vidi On,
k pokaže.**

Pol se pa spounem, da dobr je prašat,
tistga Boga, se mu mal še oglašat.
Ejga, Stari, povej, a si tm al je tema
res vse, kr u glavi non stop mi slema.
A res si tok nor, da si safr ubodu,
da lajf Tvoj na križu nekdo je nabodu?
Zakva nis razmišlu mal bl po božansko,
pol neb Ti blo treba trpet tok strašansko?
In kva je ta scena, da grob si odpru,
pol k so misll, da for gut si umru?
Kje je ta Tvoja pozitivna energija?
jst je ne čutm, dolgcajt me zvija!

**Včasih moram povedat
ne razumem!**

**Včasih moram zakričat
ne zastopm!**

**Naj me sliši Tisti,
k razume.**

**Naj me vidi On,
k pokaže.**

*Js sm tvoj brat, ne razumeš,
jst te mam rad, ne zaštekaš?*

Če si fajn al pa nisi, jst te vedno razumem,
edino tkole razpet, vse travme doumem.
Zate umrl sem, za vse, da spoznali
bi, kaj je lubezen, lajf svoj bi dali
za cerku, k jo vidš u meni na križu
za tistga, k najrajš ob men bi zamižu.
K ste vsi skupi v cerkvi pr mizi,
pa razmislte mal, da ne dogaja na izi.
Ampak jst vs mam rad in kva to pomeni,
boš enkrat začutu, k boš pr meni.
Če mi zaupaš, se vedno spočiješ,
baterije nafilaš, žive vode napiješ.

*Js sm tvoj brat, ne razumeš,
jst te mam rad, ne zaštekaš?
pa nč bat, ker sam dobr ti hočm
zame s zaklad, s tabo tut jočem.
Js sm tvoj brat, ne razumeš,
jst te mam rad, ne zaštekaš?*

**Včasih moraš povedat
ne razumem!**

**Včasih moraš zakričat
ne zastopm!**

**Sej te sliši Tisti,
k razume.**

**Sej te vidi On,
k pokaže.**

Sonce sem vidu, sence so zgínle,
moje težave naenkrat so minle,
pol sm začel drgač mal razmišlat,
zadevo o cerkvi počas si osmišlat.
Jst morm povedat, da čutm zdej žejo,
poslušat Boga, potegnt si mejo
med tem, da počnem sam tist kr men sede
in tem, da dojamem Njegove besede
Lajf ni kr neki, lajf je prložnost,
da vidmo Boga v njegovi obleki,
v njegovem veselju in živem obedu
k spet bo med nas pr maši prsedu.

Včasih moraš povedat
ne razumem!
Včasih moraš zakričat
ne zastopm!
Sej te sliši Tisti,
k razume.
Sej te vidi On,
k pokaže.

Ejga stari, sej vem:
vsi delamo štale, včasih morimo
pol pa po glav jo vedno dobimo.
Zdej vem, da na poti smo celo življenje,
ampak treba je ujet ta pravo vrvenje,
k prau mi:
da beli in črni, stari in mladi,
v Božjih očeh vsi smo zakladi,
skulirani, kulski, pa hudi težaki,
vsi mormo bit frendi, ne pa bedaki,
sej vsi smo enaki, vsi enkrat zaspimo,
da pol se na fešti skupi dobimo.
Pozabmo zdej fajte, pozabmo razlike,
vsak izkoristi nej svoje odlike.
Dej no posluš:
če iščeš, boš našu, s strahovi pometi,
pa to ne pozab: če trkaš, odpre ti!

Včasih moraš povedat
ne razumem!
Včasih moraš zakričat
ne zastopm!
Sej te sliši Tisti,
k razume.
Sej te vidi On,
k pokaže.

Js sm tvoj brat, zdej razumeš?
jst te mam rad, zdej zaštekaš?

Ljubljana Rakovnik, januar-marec 2017 ■ V januarju je bila z nami skupina SPES, katere začetki segajo v Veržej; v februarju je bila z nami skupina Navdih, ki prihaja iz SMC Rakovnik; v marcu pa se nam je predstavil bend Dotik, ki prihaja iz SMC Cerknica. Poleg tega, da vsi prihajajo iz salezijanskih župnij, jim je skupno tudi to, da ustvarjajo glasbo, ki res zadane. Avtorske skladbe in priredbe sodobne krščanske glasbe govorijo o pričevanju, odkrivanju Božjega, širjenju veselja. Želimo jih veliko mladostnega veselja in zagnanosti še naprej.

Cerknica, 28. 1. 2017 ■ Oratorijski dan smo pripravili zato, da nas je spomnil na don Boskov praznik. Otroci so preko pesmi, iger in zgodb spoznavali njegovo življenje in delo. Na našem druženju ni manjkalo navdušenja in veselih obrazov. Konec koncev je pred tem Cerknico pobelil sneg! To pa smo vsi s pridom izkoristili za sankanje na Loškem. Če bi vse te nasmejane obraze videl don Bosko, bi bil gotovo navdušen, saj je nekoč rekel: »Bodite veseli, le ne grešite!«
Ana Špeh, foto Simona Lekšan

Želimlje, 3.-5. 2. 2017 ■ Tradicionalni latinski konec tedna smo začeli v tišini, ki so jo zmotili kratki izbruhi smeha – brali smo namreč stripe o Asteriksu in Obeliks-u. Ker sta bila ta dva junaka Kelta, je letos latinski konec tedna postal keltski: obravnavali smo Kelte in vse, kar je povezano z njimi. Po urici branja smo vsi prisluhnili uvodnemu predavanju profesorice Lajevec o Asterikovih stripih, o njihovih avtorjih, o izvoru in prevodih karikiranih imen glavnih junakov. V soboto dopoldne smo samostojno obdelali izbrane teme, vmes smo se učili irščine na spletni strani Duolingo. Po kosilu nam je Anže Lajevec demonstriral keltske borilne veščine (žrtev ni bilo), nato pa smo predstavljali izbrane teme. V nedeljo zjutraj smo imeli mašo v latinščini (nekateri smo si malce lomili jezike), ki je bila nepozabno doživetje. Kmalu zatem sta iz naše šole pod poveljstvom profesorice odpeljala dva vozova proti mestecu Naupor-

tus, ki naj bi ga ustanovili Argonavti. Hvaležni in navdušeni udeleženci latinskega konca tedna upamo, da si bo profesorica v roku enega leta znova vzela čas za pripravo novega nepozabnega latinskega vikenda. *Urh Cotman*

IniciativAngola, februar 2017 ■ Januarja je najbolj odzvanjal koncert otroških pevskih zborov Naša pesem za Angolo, ki je potekal v koncertni dvorani v Celovcu. Navdušeni nad več kot 400 otroki, ki so peli za svoje vrstnike v Angoli in hvaležni za izkupiček, ki je namenjen projektu »Vaška šola v Quitili«, se nismo ustavili. Od petka, 17. 2. do nedelje, 19. 2. smo odborniki društva IA preživeli produktiven čas v Adergasu, mirni vasi na Gorenjskem. Vsakoletna t. i. IA klavzura je prinesla svežino v naše delovanje in motivacijo za nadaljnje delo. Zadnji večji dogodek, na katerega smo izjemno ponosni, je koncert »Rock4Angola«, kjer so skupine Chaos Alarm, Wicked Nation (SLO) in Matakustix obnovele več kot 260 obiskovalcev in omogočile boljše jutri puncam iz dekliškega internata v Calulu, kamor gre ves izkupiček koncerta. *jp*

Murska Sobota, 16.-19. 2. 2017 ■ Ob 70-letnici smrti s. Anice Žitek HMP, doma iz Murske Sobotice, smo želeli narediti še kakšen korak v poznavanju te svetniške cvetke na vrtu salezijanske svetosti. Soboški župnik Goran Kuhar, s. Simona Komar in s. Martina Golavšek so šli po njenih stopinjah v Italijo. Nekaj let je preživela v Padovi, kjer je še danes sestrsk hiša, nato v Nizzi Monferrato, kjer hranijo dragoceno arhivsko gradivo sester HMP. Lepo je bilo srečati še kakšno sestro HMP, ki je osebno poznala s. Anico. Ena je dejala: »Karkoli boste rekli dobrega, lepega, svetega, se ne boste zmotili, kajti s. Anica je bila prav to.« Na Aničin 96. rojstni dan so v rodni župniji Murska Sobota začeli z jubilejnim Ananim letom, ki bo trajalo do datuma njene smrti, 27. septembra. Spoznavanje njenega svetlega lika nas vodi tudi k posnemanju. *Sestre HMP*

Bohinjska Bistrica, 18.-22. 2. 2017 ■ 25 animatorjev in 28 udeležencev Salezijanskega mladinskega centra Sevnica se je odpravilo na večdnevno zimsko doživetje. Prvi večer smo se odpravili na drsališče, naslednje dneve pa smo preživeli na smučišču Vogel. Na smučišču smo bili zaradi varnosti. Na sporedu smo imeli še mladinske maše, družabne igre, kopanje v vodnem parku Bohinj, veseli večer, večerni ples in še bi lahko naštevali ... Veseli smo, da ste nam tudi letos zaupali svoje otroke in jim omogočili odlično popestritev zimskih počitnic. Komaj čakamo nove projekte, ki jih bomo organizirali v okviru SMC Sevnica, hkrati pa upamo, da se nam boste pridružili tudi na teh. *Aljaž Prosenik*

Sliema, Malta, 21.-24. 2. 2017 ■ Na mladih svet stoji, pravijo. Ampak koliko priložnosti, da se dokažejo, mladi dobijo? Kako jim pomagati, da zasijejo, še posebno tisti, ki ne morejo izstopiti iz začaranega kroga revščine, pa naj bo ta kakršna koli že. Osem članov mladinskega društva Heres se nas je konec februarja odpravilo na Malto, kjer smo o vključenosti, zaposlenosti in opolnomočenju govorili z drugimi mladimi z Malte, iz Italije, s Slovaške in Hrvaške ter malteškimi odločevalci in politiki. Bila je zlata vredna izkušnja. *Ana Medja*

Bodental / Poden, Avstrija, 22. 2. 2017 ■ Letno smučarsko srečanje duhovnikov, redovnic, katehetov in katehetin ter bogoslovcev je letos prvič potekalo na avstrijskem Koroškem, kjer se je zbralo kakih 70 navdušencev. Brata Stanko in Peter Olip sta skupaj s Škofijskim športnim društvom, Športnim društvom DSG Sele-Zell, Športni društvom Št. Janž, župnijo Slovenji Plajberk in glavnim sponzorjem Mohorjevo odlično pripravila športni dan. Najboljši v vsaki kategoriji so seveda dobili medalje. Med njimi so bili tudi štirje salezijanci: Jože Brečko, Tone Bedenčič, Ivo Miklavc in Blaž Cuderman.

Ypacaraí, Paragvaj, 23. 2. 2017 ■ Več kot 200 dijakov Salezijanskega inštituta Don Bosco se je vpisalo v Guinnessovo knjigo rekordov. Naredili so namreč največji ročno izdelan list papirja. Velik je 149,5 kvadratnih metrov, zanj so porabili več kot 3.000 recikliranih časopisov. Projekt so začeli že leta 2015 s programi spodbujanja recikliranja papirja in organizacije skupinskega dela. V projekt so vključili tudi praznovanje 200. obletnice don Boskovega rojstva. Uradno potrdilo o vpisu v Guinnessovo knjigo rekordov so prejeli januarja 2017.

Vatikan, 27. 2. 2017 ■ Papež Frančišek je Kongregacijo za zadeve svetnikov pooblastil, da izda dekret o primeru mučeništva. Čudež je bil priznan na priprošnje slovaškega salezijanskega duhovnika Tita Zemana. Rodil se je leta 1915 v Bratislavi, leta 1940 pa je bil med študijem v Turinu posvečen v duhovnika. Preizkušnje so se začele leta 1950, ko je oblast na Slovaškem prepovedala redovne skupnosti, redovnike pa je začela pošiljati v koncentracijska taborišča. Zeman je organiziral skrivna potovanja za salezijanske mlade v Turin, kjer bi lahko končali študij za duhovnike. Na tretjem potovanju so ga odkrili, zaprli, ga mučili in označili za izdajalca domovine in vatikanskega vohuna. Obsodili

so ga na 25 let zopora. Izpustili so ga po dvanajstih letih, vendar je zaradi številnih mučenj in zato načetega zdravja umrl v 54. letu. Takole je dejal: »Tudi če bi izgubil življenje, mislim, da ga ne bi vrgel proč, če bi vedel, da je vsaj eden od teh, ki sem jim pomagal, postal duhovnik namesto mene.«

Veržej, 9. 3. 2017 ■ Ob 150-letnici rojstva pobudnika izgradnje Marijanišča dr. Franca Kovačiča so Zavod Marianum Veržej, Občina Veržej, Splošna knjižnica Ljutomer in Pokrajinski arhiv Maribor primerno obeležili ta spomin. V župnijski cerkvi je škof Peter Štumpf daroval sveto mašo, na kulturnem programu v polni Kovačičevi dvorani pa sta spregovorila zgodovinar Anton Ratiznojnik o Kovačičevem delu in nekdanji vrhovni predstojnik Pascual Chávez o mladih današnjega časa. Program so obogatile učenke Glasbene šole Slavka Osterca Ljutomer.

Turin, Italija, 10.-12. 3. 2017 ■ Koordinacijska ekipa SMG Evropa se je dobila v Valdoccu, srcu salezijanskega dogajanja. Centralno regijo je zastopala naša predstavница iz Slovenije, Blažka Merkač. Srečanje je bilo v znamenju priprave evropskega srečanja salezijanskega mladinskega gibanja, Confronto 2017, ki bo poleti na Colle don Bosco in okoliških krajih. Iz Slovenije se bo dogodka udeležilo okoli 15 predstavnikov. Mladi bodo obiskali kar nekaj krajev, ki so povezani z življenjem sv. Janeza Boska in sv. Marije D. Mazzarelo, se srečali z vrhovnim predstojnikom in vrhovno materjo, si izmenjali izkušnje ter skupaj preživeli koristne, vesele in duhovno bogate trenutke.

Ljubljana Rakovnik, 12. 3. 2017 ■ Mladi iz Cerknice in Rakovnika so se srečali z namenom, da se stkejo nova prijateljstva in obnovijo stara. Svoj delček smo prispevali tudi pri maši z branjem zahval, uvodov, beril ter petjem. V veselje nam je tudi, da smo imeli priložnost videti gospoda Jožeta Vidica in z njim spregovoriti nekaj besed. Druženje se je nadaljevalo v SMC-ju in na igrišču, kjer smo se pomerili v kraji zastavic ter roverčku. Na koncu smo Cerkničani odšli še v cerkev in zmolili k rakovniški Mariji.

Ana Špeh, foto Blaž Žnidaršič

ZA O Slovenija, marec 2017 Člani škofijskih odborov Združenja animatorjev oratorija so pripravili pomladanska srečanja v Ljubljani, Vipavi, Novem mestu, Mariboru, Veržeju in Celju. Več kot 800 animatorjev je odkrivalo skrivnosti letošnje oratorijske junakinje Marije, pridobilo nove in koristne informacije ter se udeležilo različnih delavnic. Voditeljem so bili podeljeni posebni oratorijski certifikati. Oratorij z naslovom »Dotik nebes« se bo vrtel okoli glavnega lika – Marije, preko katere želimo animatorji otrokom približati vrednote, kot so darovanje, modrost, mir in sočutje. Naučiti jih želimo, da s tem, ko nam je mar za ljudi okoli nas, ko sočloveku nesebično pomagamo in delamo dobro, nahranimo tudi sebe in že na zemlji najdemo pot do nebes. *Helena Vrbnjak*

Postne duhovne vaje, marec-april 2017 Štirje termini, 3 lokacije, 36 animatorjev, več kot 10 duhovnih voditeljev, okoli 150 mladih obrazov. Tokrat so se mladi spraševali, kaj napolnjuje njihovo mladost in kaj jo prazni, in kar je najpomembnejše, kakšno mesto ima v njihovi mladosti Bog. Poleg dela po skupinah, skupnih molitev in prostega časa so temo in kako živeti mladost na polno v pravem pomenu osvetlili tudi gostje – članica skupnosti Emanuel Judita Lea Krek, brat kapucin Luka Modic, družina Berčan in oratorijska voditeljica Valentina Celarc. Sobotni večer je prinesel sveto spoved, križev pot, zabavni večer in skupno adoracijo.

DOM JANEZA BOSKA

ODPIRA NOVO
ENOTO

*za fante
SREDNJIH ŠOL V LJUBLJANI*

DIJAŠKI DOM NA RAKOVNIKU

varno okolje

*dom *prijateljstvo
*povezanost *veselje

♥akcija
♥šport ♥glasba
♥druženje
♥ustvarjalnost

↳ mladinska
duhovnost

šola • poklic
zmoreš • in pika

*Si?
za.*

INFORMACIJE

Zavod sv. Frančiška Saleškega
Dom Janeza Boska

Peter Končan, ravnatelj
040 367 131
peter.koncan@zelimlje.si

ČLOVEK OBRAČA, BOG OBRNE

JELKA GODEC

V lanskem letu je bil eden od naših otrok na študijski izmenjavi na Češkem, v Ostravi.

Z možem sva izkoristila povabilo in se odpravila na obisk. Doma sem napravila potovalno-romarski načrt. Vseboval je najem avtomobila, za katerega naj bi poskrbela hči na Češkem. Bila je prepričana, da je vse urejeno. Ko smo na dogovorjeni datum in uro prišli na dogovorjeno mesto za prevzem avtomobila, nas je čakalo presenečenje. Nikjer sledu o avtomobilih, niti o poslovnih prostorih podjetja, ki posoja avtomobile. Minilo je celo dopoldne, mi trije žalostni in že malo besni, ko smo končno doklicali kontaktno osebo in spoznali, kakšna je resnica ...

Kaj pa sedaj? Pot z vlakom ali avtobusom bi nam vzela mnogo preveč časa. Povabim hčer in moža, da gremo k salezijancem, ki imajo v mestu cerkev, kamor je hči včasih šla k maši. Verjetno tudi zato, ker sta ona in njen brat hodila na gimnazijo Želimlje in so salezijanci kar nekako »naši«!

»In kaj boš tam?« me vprašata začudeno. »Ne vem, ampak pojdimo,« jima rečem. Nista mi zaupala, a smo šli. Najprej smo stopili v cerkev, malo pomolili in si jo ogledali. Nato smo poiskali salezijanca, ki nas je povabil v salezijanske prostore, a razumel nas ni prav nič. Čez nekaj minut nam je pripeljal mlajšega sobrata, ki je znal angleško.

Hči mu je razložila, da smo želeli najeti avto za ogled okolice in bližnje Poljske, a iz tega ni bilo nič.

Dejal je, naj malo počakamo in odšel ...

Ura je bila že poldne. Karel, tako mu je bilo ime, se je vrnil ves nasmejan. Prinesel je

ključe avtomobila. Razložil je, da je malo trajalo, ker ga je še očistil in napolnil rezervoar. Razložil je še nekaj podrobnosti in nam zaželel srečno pot.

Nismo mogli verjeti svojim ušesom in očem! Vendar je bilo res! Zaupali so nam avtomobil! Odpeljali smo se do prve trgovine. Nakupili smo hrano in pijačo za dva dneva, namestili GPS, ki nam ga je prav tako dobrovoljno posodil naš gospod župnik, zmolili za srečno pot in se odpeljali svojim ciljem naproti.

Obiskali smo Wadovice, rojstni kraj svetega očeta Janeza Pavla II., grob sv. Faustine Kowalske in njeno svetišče ter svetišče sv. Janeza Pavla II. z njegovimi relikvijami – kapljami njegove krvi v steklenički, Krakow, eno najlepših in najstarejših mest Poljske, Čenstohovo, največje romarsko središče Poljske, in sramoto ter grozo človeštva, Auschwitz. Prevozili smo 1000 km, doživeli milostna in neponovljiva dneva, kar pa se nikoli ne bi zgodilo, če ne bi salezijanec Karel spoznal in začutil naše stiske in želja. Ko smo se mu zahvalili in se poslavljali, se je nasmehnul in dejal: »Vse je ok, saj je Šef itak zgoraj!« Iskreno se mu še enkrat zahvaljujemo.

Želimlje, 23. 3. 2017 ■ Bil je siv, pust, deževen dan. Kar naenkrat nas je iz zimskega baladnega razpoloženja prebudila naša vzgojiteljica Klara, ki je veselo oznanila, da se začena »DBT«, najbolj tekmovalen marčevski dogodek, ki ga more doživeti gojenec želimeljskega Doma Janeza Boska. Vsak se je lahko odločil za adrenalinske športe – šah, štiri v vrsto, spomin, remi – ali pa pokazal svojo spretnost v pikadu, streljih na gol, podiranju piramide in kar je takih reči. Turnir se je začel z vleko vrvi v telovadnici. Zame najzabavnejši del je bila predstavitev vzgojnih skupin, kjer se je vsaka predstavila s svojim program: z ubrano zapeto himno, plakatom in zaigranim prizorom. Mislim, da so

nas ti dnevi še bolj povezali in nas naučili, da ni pomembna končna uvrstitev, pač pa timski duh, ki smo ga dodobra začutili in nas bo sedaj spremljal do naslednjega leta. *Zoja Lovšin*

Gornji trg, Ljubljana, 18. 3. 2017 ■ Angleški oratorijski dan pri sestrah HMP je nastal v sodelovanju z dijaki Škofijske gimnazije. Otroci so spoznali sveto družino Martin iz Francije. Naučili so se nekaj novih besed, pesmi in košček angleške slovnice, predvsem pa so razmišljali o zakladih, ki jih tatovi ne morejo ukrasti in jim tudi molji in rja ne morejo storiti ničesar. Ti zakladi so predvsem naša dela usmiljenja ter življenje po zapovedih. Družina Martin nam je lahko zgled v posvečevanju nedelj. Oče Ludvik je takrat zaprl svojo trgovino, čeprav je bilo ob nedeljah kupcev veliko in bi lahko veliko zaslužil. Otroci so si izdelali beležke z idejami, kako bodo preživeli prihodnje nedelje. V delavnici so se preizkusili v spretnosti, v kateri je bila Zeliya Martin prava mojstrica: šivanju. Izdelali so si obesek za ključke. Dan se je zaključil z igro na gradu in zahvalo Bogu za tako lepo preživete skupne trenutke. *Kristina T.*

Tokio, Japonska, 25. 3. 2017 ■ Dva salezijanska novinca, japonska domačina, sta izpovedala prve redovniške zaobljube v salezijanski družbi. Maksimiljan Iguchi in Luka Tsubaki sta tako postala najmlajša salezijanca v japonski salezijanski inšpektoriji, ki šteje 95 sobratov. Prvi salezijanci so pod vodstvom misijonarja Vincencija Cimattija prišli na Japonsko leta 1926 in tam razvili cvetoče salezijansko poslanstvo.

Veržej, 24.-26. 3. 2017 ■ Člani Združenja Marije Pomočnice Murska Sobota, Maribor, Ljubljana Rakovnik so doživeli duhovne vaje, ki jih je vodil Tone Ciglar SDB, duhovni voditelj ZMP. Spremljala sta jih tudi duhovna voditelja lokalnih ZMP s. Cecilija Hozjan HMP in g. Marko Košnik SDB. Ob molitvi so razmišljali ob vezilu vrhovnega predstojnika »Družina smo«, o Mariji, o poklicu biti član ZMP. Pobožnost občudovanja Marije mora voditi v pobožnost vse večjega posnemanja Marije. Skozi don Boskove oči so obdelali blagre, ki so najprej Jezusovo življenjsko vodilo. Tudi za vse zbrane je to povabilo k uresničevanju svetosti vsakdanjega življenja.

Boštanj, 26. 3. 2017 ■ Pri nedeljski sv. maši ob 10.00 je predstojnik slovenske salezijanske inšpektorije Janez Potočnik v boštanjski župniji cerkvi nagovoril vernike o Božjem služabniku Andreju Majcnu in blagoslovil spominsko ploščo njemu v čast. Ta velik salezijanski misijonar na Kitajskem in v Vietnamu, vzgojitelj duhovnih poklicev in spovednik (1904–1999), je namreč v Salezijanskem zavodu na Radni pri Boštanju začel svoje salezijansko življenje (1923–25). Prvo leto je bil učitelj osnovnošolcev, drugo leto pa je tam opravil noviciat in

izpovedal prve redovne zaobljube ter postal salezijanec. V nedeľjo, 5. februarja, je bilo podobno slavlje tudi v Krškem, kjer je g. Majcen preživel otroška in mladostna leta; tam je sprejel prvo obhajilo, birmo in leta 1933 zapel novo mašo. *jp*

Rehovot, Izrael, 28. 3. 2017 ■ Dijaki Gimnazije Želimlje so po dveh letih zopet zasedli prvo mesto na mednarodnem tekmovanju v odpiranju fizikalnih sefov na Weitzmannovem inštitutu znanosti. Ekipa petih dijakov pod mentorstvom profesorja fizike Petra Šlajpaha je prepričljivo pometla s konkurenco 27 ekip iz 9 držav.

Ustanova Sklad Janeza Boska

Do 31. 3. 2017 ste darovali

Balažič D., Čeferin M., družina Mušič, Fišter C., Grbac S., Grut I., Hartman T., Hozjan K., Jakopič A., Kerznar A., Knez D., Korez J., Košmerl A., Krnc J., Lopert A., Luketič N. in M., Mohar A., Naveršnik J., Skandali D., Šilič Bizjak A., Škibin K., Tratnjek E., Zmrzlikar I., Zorko J., Zupančič M., Žalik F. in drugi neimenovani dobrotniki. Bog povrni!

Dobrotniki za obnovo Rakovnika

Do 31. 3. 2017 ste darovali Črnilogar M., Rutar N., Kumer A., Bartol J., Snoj F., Skubin A., Durič Š., Mikolič M., Zaletelj A., Grom M. in S., Tušar C., Zdrčnik P., Podbevšek, Luštrek M., Arčan M., Škibin K., Žakelj J., Hurley E., Križanič H., Perovšek F., Močnik V., Šuštarčič Z., Terčelj M., Božič C., Šenk M., Babnik, Korez J., Grebenc T. in drugi neimenovani dobrotniki. Bog povrni!

DANIJELA JERŠIN

11. novembra 2016 je doma v Bogu zaspala naša mama, babica, prababica, zvesta bralka in darovalka Danijela Jeršin iz Dobrepolja. Rodila se je 2. junija 1931 v kmečki družini sedmih otrok. Ker je odraščala v času vojne in pomanjkanja, se ji želja, da bi postala zdravnica, ni uresničila, obiskovala pa je šolo za kuhanje na Bledu.

Leta 1953 se je poročila na kmetijo in rodila pet otrok. Bila je preprosta, skromna in odlična gospodinja. Bila je tudi velika ljubiteljica rož, ki jih je gojila za krašenje v cerkvi. Vedno je bila odprtih rok do vseh potrebnih. Vse, ki so potrkali na vrata, je toplo sprejela, še posebej tiste, ki so bili kakorkoli prizadeti. Če je le imela čas, je rada obiskala starejše in bolne. Rada je imela otroke in mladino, zato jih je tudi podpirala.

V prvi vrsti pa je bila zelo ver na. V težkih trenutkih, ki jih ni bilo malo, se je vedno zatekla k Bogu, Mariji in molila ter darovala za svete maše. Kdor je bil v težavah, mu je dejala: »Daj za kakšno mašo in vse se bo dobro izteklo.«

Če je bilo potrebno kaj pomagati v domači cerkvi, je vse drugo počakalo. Z mislimi je bila vedno na Kureškcu. Z veseljem je čakala novic, da jih je prebrala in posredovala naprej. Ko jo je doletela Alzheimerjeva bolezen, sem prosila salezijance, s katerimi je bila tako povezana, za molitev. Zadnji obisk v Ljubljani sva sklenili z obiskom cerkve na Rakovniku in kljub napredujoči bolezni je bila presrečna.

Zaradi nedokončanega pisma, ki je bilo namenjeno vam,

V BOŽJEM OBJEMU

in dejstva, da so ji Marija in Kurešček ter salezijanska družba zelo veliko pomenili, sem si drznila napisati nekaj besed o njej. Priporočam jo v molitev.

Anica Jeršin Ahačevčič

MICHAEL KRÄMER SDB

Sin podonavskih Nemcev je zagledal luč sveta leta 1923 v Krnjaji v Banatu. Po končani gimnaziji v Zagrebu je vstopil v salezijansko družbo. 12. oktobra 1941 je naredil prve zaobljube. Študij teologije je moral prekiniti zaradi večletnega bivanja v komunističnih zaporih. Šele leta 1953 je smel oditi iz Jugoslavije v Nemčijo.

Po končanem študiju teologije v Turinu je prejel duhovniško posvečenje 5. avgusta 1956 v benediktinskem samostanu St. Ottilien. Nadaljeval je študij na papeškem bibličnem inštitutu v Rimu, kjer je bil promoviran za doktorja bibličnih znanosti. Od leta 1960 do svoje upokojitve leta 1989 je poučeval Novo zavezo v Benediktbeurnu na salezijanski visoki šoli.

Krämer je bil veliko let dejaven kot voditelj pri krščanskem radiu Horeb. V okolici Benediktbeurna je bil poznan tudi kot pastoralni delavec. Občasno je deloval kot župnik v Sindelsdorfu, kot kaplan v Benediktbeurnu in kot duhovnih pomočnik v Schöffau in Seehausnu. Razen tega je dvanajst let opravljal pastoralno službo v otroškem počitniškem domu v Hochriedu pri Murnau.

Michael Krämer je umrl 11. decembra 2016 v Benediktbeurnu, star 93 let.

Povzeto po prevodu AB

ZOFIJA GANC

10. marca 2017 se je v 75. letu življenja v večnost preselila naša mama Zofija. Njena življenjska pot se je začela 11. 5. 1942, v težkih časih druge svetovne vojne. Bila je najmlajša od treh sester, ki so se rodile mami Katarini in očetu Jožetu. Pri svojih treh letih je izgubila očeta in tri hčerke so ostale same z mamo. Že v mladosti se je navadila skromnosti in delavnosti, saj so si same zgradile družinsko hišo. Po osnovni šoli se je hitro zaposlila v tovarni Lisca, kjer so jo delavci zelo spoštovali kot delavno in natančno.

V njeno življenje je prišel Ivan. Tako se je zanjo začelo lepše življenje, ki pa ni bilo brez skrbi za družino in tri sinove, ki smo ji včasih tudi kakšno zagodli. Hvaležni smo ji, da nas je vzgojila v dobre in delavne ljudi. Vedno nas je spremljala, tudi ko smo odrasli. Veselila se je uspehov vseh, tako sina duhovnika kakor bratov, ki sta si ustvarila družini.

Pred 15-imi leti, ko sta z očetom začela uživati v zaslužnem pokoju, je prišla bolezen in mama je ostala brez moža, otroci pa brez očeta. Od takrat se je še bolj razdajala za druge. Skrbela je za dom ter pri kmečkih opravilih pomagala sosedom in sorodnikom. Povsod so jo imeli radi in povsod je bila dobrodošla. Redno je pomagala pri čiščenju domače župnijske

cerkve ter pomagala v kuhinji pri programih mladinskih skupin na Pohorju in v Ankaranu. Sam sem njeno dobroto okušal predvsem zadnjih 12 let, ko sem prihajal z mladimi iz Črne gore na razna srečanja v Slovenijo. Vedno nas je lepo sprejela, poskrbela, da nismo bili lačni in dodala kaj za na pot, za kar so ji mladi neizmerno hvaležni.

Mama nam je bila zgled tudi za naše versko življenje. Nikoli ni brez razloga opustila nedeljske maše. Rada se je udeleževala raznih romanj in srečanj. Predvsem pa je v skromnosti in preprostosti izražala svojo dobroto, za kar smo ji vsi neizmerno hvaležni. V veri upamo, da je že naša priprošnjica pri Bogu.

Viktor Ganc sdb

RAJNI naročniki, člani mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Bergant Ivan, Vodice
Ganc Zofija, Sevnica, mati duh. SDB
Gnanuš Berta, Št. Janž pri Dravogradu
Gorenjec Albina, Dokležovje
Hočevar Marija, Videm Dobropolje
Hosner Ana, Bovec
Janežič Amalija, Boštanj, mati s. HMP
Kadiš Marija, Dravograd
Keber Marija, Ljubljana
Krämer Mihael, Nemčija, duh. SDB
Krašovec Frančiška, Laško
Lendvaj Marija, Beltinci
Lovšin Julijana, Metlika
Matić Ivanka, Celje
Mišič Ivana, Loški Potok
Oberstar Frančiška, Ribnica
Pečkaj Ksaverija in Majda, Ljubljana
Polanec Marija, Lenart v Sl. Goricah
Prislan Julči, Braslovče
Sreš Marija, Beltinci
Teran Frančiška, Cerklje na Gor.
Vohar Alojzija, Dokležovje

VELIKA NOČ

kardinal JAKOB BIFFI

SONCE JE VZŠLO V ČISTI JASNINI,
NAD GROBOM RAZPRTIM TAM V TEMINI.
VSAKO KRIVDO IN VSAK GREH
GOSPOD JE IZBRISAL, IZVABIL NASMEH.

V PETJU IN SMEHU SE ZEMLJA PREBUJA,
VSE POJE IN VRISKA: »VESELA ALELUJA!«
SMRT JE ODŠLA IN GREH NI OBSTAL,
SAJ KRISTUS GOSPOD OD MRTVIH JE VSTAL.

				NAVODILO ZA DELO, NASVET	KRAJ V BANATU, VOJVODINA	SLOVENSKI DNEVNI ČASOPIS	donB	ANDREJ GODINA	KRAJ OB KOLPI	DROG ZA PODALJŠA- NJE OJESA	BIBLUSKI JUDOVSKI PREROK
				ANGLEŠKO MOŠKO IME			REKA V ANGLUJI				
				PREOBČU- TLJIVOST NA DOLOČENE SNOVI							
				NEKD. BRAZ. NOGOMETAŠ				KOS SUKANCA			
				KATOLIŠKI REDOVNIK				IZUMITELJ ALFRED			
donB	KDOR VERUJE V DUHOVE	MAMA KDOR IMA MALARIJO				PODODELEK TERCIARJA V GEOLOŠKI ZGODOVINI					
NESTRO- KOVNJAK, LAIK						KOŠARKAŠ. LIGA V ZDA				JEZUSOVA MATI	KRŠČANSKA MOLITEV
GOVOR- JENJE BESEDILA, DIKTAT					NIZ. REŽISER RENE VAN ... SOL JODOVE KISLINE				MIRAN OGRIN		
SODOBNIK KELTOV				KDOR JECLJA ZIMSKO VO- ZILO, SANKE					POLETNI MESEC		
POMLADNI MESEC				NOČNA PTICA UJEDA PODEŽELSKO NASELJE				ŠKOTSKI PE- VEC MIDGE NAZIV			
REKA V MJANMARU						HR. IGRALKA INGE OTON MLAKAR					
SAŠA ISTENIČ			NAUK O ZGRADBI TELESA								
TOMAŽ KUKOVIČ			OZNAKA ZA SLOVENSKI TOLAR			KDOR IMA S KOM SKUPNO MEJO, MEJAČ					

GESLO križanke DB 2/2017

pošljite do 20. junija 2017
na uredništvo Don Boska

- nagrada:** vikend paket za eno osebo v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej
- nagrada:** japonski strip o don Bosku Le korajžno
- nagrada:** knjiga Učenjak in svetnik Frančišek Saleški
- nagrada:** knjiga O don Bosku je mogoče reči toliko stvari
- nagrada:** stripa o Lavri Vikunji in Zeferinu Namuncuraju
- nagrada:** strip o don Boskovi mami Marjeti

ZAVOD MARIANUM VERŽEJ

051 370 377 • info@marianum.si

www.marianum.si

REŠITEV križanke

DB 1/2017:
Gospodovo oznanjenje
NAGRAJENCI:

- nagrada**
Štefanija HUMAR, Maribor
- nagrada**
Darja DEŽELAK, Sevnica
- nagrada**
Ilona RŠUMOVIČ, Bled
- nagrada**
Anton HRASTENŠEK, Sevnica
- nagrada**
Lucija SIMČIČ, Dobrovo
- nagrada**
Zinka PAVLI, Trbovlje

KRAJ	DATUM	DOGODEK	UDELEŽENCI	STIK
ANKARAN	17.-20. 8.	Savio kamp DVA	ministranti	Gašper Otrin donbosko.si/saviokamp
BLED	26.-30. 4.	Duhovne vaje v tišini	zaročenci, mlajši zakonci	s. Bernarda Žibert, 041 982 866 ovdt.marijindom@gmail.com
	12.-14. 5.	Duhovne vaje	4.-7. razred OŠ	s. Barbara Močenik, 051 771 341
	25.-30. 6.	Duhovno počitniški teden	osnovnošolci	md.bled@gmail.com
	3.-7. 7.	Angleški oratorij	osnovnošolci	angleski.oratorij@gmail.com
	19.-23. 7.	Duhovne vaje v tišini	študenti, mladi v poklicu, mlajši zakonci	s. Bernarda Žibert, 041 982 866 ovdt.marijindom@gmail.com
CELJE	14. 5. ob 15.00	Romarski shod in obletnica župnije	vsi	celje.donbosko.si
CERKNICA	6. 5. ob 18.00	SMC JAM (ansambli, glasbene skupine iz SMC)	mladi	Boštjan Jamnik, 031 486 554 smp@salve.si
MARIBOR	17. 6.	JEZUS EXPLOSION Slovenija	vsi	Gašper Otrin maribor.donbosko.si/explosion
POHORJE	21.-23. 4.	Usposabljanje oratorijskih voditeljev 1.	voditelji oratorija	Tilen Mlakar, 059 339 206 pisarna@oratorij.net
	12.-16. 8.	Savio kamp ENA	ministranti	Gašper Otrin donbosko.si/saviokamp
LJUBLJANA RAKOVNIK	20. 4. ob 19.30	Večer sodobne krščanske glasbe: skupina ABEND	mladi, vsi	Blažka Merkac, 059 339 206 smp@salve.si
	27. 4. ob 19.30	Uskovniška maša	mladi	Boštjan Jamnik, 031 486 554 smp@salve.si
	4. 5. ob 19.30	Molitveni večer	mladi	Blažka Merkac, 059 339 206 smp@salve.si
	11. 5. ob 19.30	Večer sodobne krščanske glasbe: Andrej JERMAN	mladi, vsi	
	18. 5. ob 19.30	Uskovniška maša	mladi	Boštjan Jamnik, 031 486 554 smp@salve.si
	25. 5.	Družabni večer	mladi	
	27. 5. ob 9.00	Molitveni dan za duhovne poklice	vsi	rakovnik.si/romarski-shodi
	28. 5. ob 15.00	Romarski shod ob prazniku Marije Pomočnice	vsi	
USKOVNICA	10. 6.	Črna Mavrica (Črno jezero in Mavrične katehetske igre)	osnovnošolci	Jure Babnik, 041 856 452 jure.babnik@salve.si
	9.-15. 7.	Uskovniški teden 1.	mladi	Boštjan Jamnik, 031 486 554 smp@salve.si
	20.-23. 7.	Uskovniški dnevi za odrasle	odrasli, družine	donbosko.si/udo
	23.-29. 7.	Uskovniški teden 2.	mladi	Boštjan Jamnik, 031 486 554 smp@salve.si
VERŽEJ	30. 7.-5. 8.	Uskovniški teden 3.	mladi	
	21.-23. 4.	Vikend za družine: Kakor otroci	družine	s. Martina Golavšek, 031 443 771 vikendi.za.druzine@gmail.com
	20. 5. ob 20.00	Vigilija ob prazniku Marije Pomočnice	vsi	marianum.si
	21. 5. ob 14.00	Molitveni in romarski shod ob prazniku Marije Pomočnice	vsi	
	30. 6.-7. 7.	Oratorij za družine	družine	Peter Pučnik, 040 360 729 peter.pucnik@marianum.si
	11.-14. 8.	Duhovne vaje (<i>vodi S. Gerjolj</i>)	zakonci	
	16.-20. 7.	Ustvarjalni kamp	osnovnošolci	Ivan Kuhar, 051 654 778 marianum.si/prijava-na- programe-zavoda-marianum
ŽELIMLJE	13.-17. 8.	Nogometni kamp	fantje 12-15 let	
	24.-27. 6.	Duhovne vaje	4.-7. razred	Klemen Balažič, 031 468 974 majcnov.dom@gmail.com
	28. 6.-1. 7.	Duhovne vaje	7.-9. razred	
	3.-6. 7.	Duhovne vaje	9. razred in srednješolci	

PODSTOPNIŠČNA SOBICA

JOSÉ J. GÓMEZ PALACIOS, FOTOGRAFIJA PATRICIJA BELAK

Ko so odprli lokal Caffè Pianta v mestu Chieri, se je moje srce napolnilo z upanjem. A sčasoma sem spoznala svojo usodo: nisem nič drugega kot stisnjen prostor pod stopnicami.

Slonela sem ob steni med dvema sobama. Nekega dne me je prišel obiskat lastnik zgradbe. Ni bil sam, z njim je bil neki mladenič, Janez Bosko po imenu, študent, ki bi rad delal kot natak. Nekaj časa sta si me ogledovala, nato sta me premerila, nazadnje sta si podala roki: očitno sta se dogovorila. Čudež se je vendarle zgodil. Vsaj za nekoga bom postala koristna. Že sem si predstavljala garanje mladeniča, ki bo zadolžen, da me do zadnjega centimetra napolni z vrečami kave, moke in sladkorja.

Legla je noč in končno se je umiril hrup biljardnih krogel. Tedaj se je pred mano pojavil Janez. Njegov nasmeš ni ostal neopažen: nekaj med upanjem in razočaranjem. S seboj je prinesel nekaj stvari in rogoznico, ki jo je razgrnil po tleh. Odložil je svečo na medeninastem svečniku in iz vreče s perilom razložil nekaj knjig. Spet je odšel, a misel mi je hitela sem in tja: čeprav je prinesel zelo malo, sem se vendarle čutila polno in uresničeno v svojih sanjah.

Med utapljanjem v te misli me je presenetil Janez. »Mogoče bo prinesel še kaj,« sem upala. Zmotila sem se. V rokah je imel le majhen kresilnik, s katerim je prižgal svečo. Sedel je na rogoznico, odprl knjigo in začel brati. Šele sedaj mi je postalo jasno, da je moj prostor namenjen zanj s tistim malo, kar je imel.

Tako sem postala dom, ognjišče za

Janeza Boska. Moje srce se je narahvalo na bitje njegovega srca, delila sva si upanja in načrte. Potovala sem daleč stran, saj so me njegove sanje odpeljale na vse konce sveta, kjer so mladi iskali pomoč in upali na boljši jutri.

Čez nekaj mesecev je sicer odšel, a kljub tišini sem živela dalje, ne da bi pozabila na trenutke, ki sva jih preživela skupaj. Od tedaj je minilo skoraj 200 let. Kljub letom še stojim na nogah in obiskovalcem z veseljem odstrem topel duh mladeniča, ki mi je osmisli življenje z upanjem. ■

IZ ZGODOVINE

V šolskem letu 1833–34 je osemnajstletni Janez Bosko delal kot natak v lokalnem Caffè Pianta, da si je lahko plačal preživljenje in šolanje. Kot Harry Potter je dejansko spal v sobici pod stopnicami istega lokala, kjer je delal. Ta je še dandanes cilj romarjev in turistov, ki obiščejo Chieri.

ZALOŽBA SALVE ...

... ZA VSE STANOVE

Bogati priročniki in gradiva za pripravo oratorijev, srečanj in duhovnih vaj za mlade, pripravljeni na temeljih izkušenj.

Dotik nebes. Oratorij 2017

8 katehez za mladinske in animatorske skupine

Polet srca. Duhovne vaje in srečanja za mladino

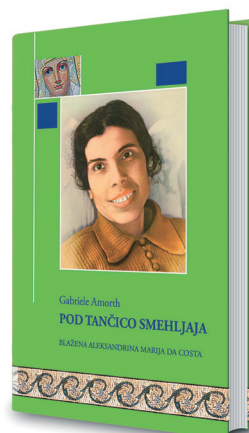
Ania Gołędzinowska
Rešena iz pekla

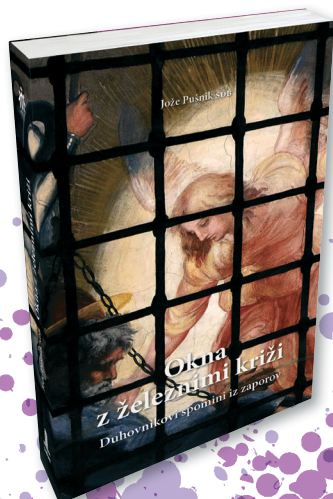
Psihosocialno interaktivne igre za otroke in mlade

Gabriele Amorth
Pod tančico smehljaja
Blažena Aleksandrina Marija da Costa

Jože Pušnik
Okna z železnimi križi
Duhovnikovi spomini iz zapora

Costanza Miriano
Poroči se in bodi podrejena
Ekstremna praksa za neustrašene ženske

Erik Flügge
Žargon prizadetosti
Kako Cerkev umira zaradi svojega jezika

059 339 400 | INFO@SALVE.SI

www.salve.si